

Šajā numurā lasiet!

PAR TIESĀŠANU UN TIESNEŠIEM

Kā tika attaisnots “ČAS” žurnālists?

Saruna ar LNF priekšsēdētāju Aivaru Gardu
→ 2. lpp.

“TITĀNIKS”, KARŠ UN ATRIEBĪBA

→ 4. lpp.

MĪLĒSIM SAVU TAUTU UN VALSTI PATIESI!

Saruna ar biedrības “Latvietis”
Pārstāvju sapulces priekšsēža vietnieku
Leonardu Inkinu
→ 5. lpp.

DZIESMA – SAUCĒJA...

Top šovi, skan šlāgeri, ģimenes dziedošās,
Bet latviešu tauta tai laikā jau dzied?
Bet, ai, kā derētu ģimenes saucošās,
Kas piecelt spēj tautu, cīņas garu tai viest!

Vēl kolonna piektā mums maršē pa Latviju
Un Eiropas tīklos valsts pamati zūd,
Bet nodevēji tam piedzied ar uzviņu –
Ka tauta iet bojā, tiem nesāp – lai trūd!

Mēs neglābsim tautu ar šoviem un šlāgeriem,
Kaut latviešiem tuva šī mūzika ir.
Prom okupantus; nē! – pašmāju kangariem,
Kas latviešu tautu no nākotnes šķir!

Veic “misiju savu” mūsu nācijas kaprači –
Tiem latviešu kangari klanās, kā prot.
Bet pirms nav veikuši savu šie “basmači”,
Ir brīvības dziesmai balss jāatdod!..

Steidzīte

IR JĀMAINA PASAULES UZSKATS

Saruna ar mikroķirurgu dr. Mārtiņu Kapicki

KĀ KLIENTS KĻŪST PAR PACIENTU?

DDD: Jūs esat ne tikai
Latvijā, bet arī ārvalstīs
pazīstams mikroķirurgs.
Vērojot jūsu aktivitātes
sociālajos tīklos, ar gan-
darījumu jāatzīst, ka jūs
interesē ne tikai medicīna,
profesionālā izaugsme, bet

pretāciju par šo problēmu.
Bet, ja slimnieka interpre-
tācija par to, kas viņam pa-
tiesībā kaiš un kā tas būtu
jāārstē, nesaskan ar ārsta
uzskatu, tad ārstēšana vis-
biežāk ir nesekmīga – tā ir
tikai mehāniska.

Lai ārstēšana būtu sek-
mīga, mums, ārstiem, pret
cilvēkiem, kas vērsas pie
mums, būtu jāattiecas kā
pret pacientiem, taču sa-

“Dienmē cilvēki deģenerējas un
zaudē spēju izvēlēties lietas, kas
ir labas neatkarīgi no tā, vai tās ir
patīkamas.”

arī sabiedrībā, valstī un
pasaulē notiekošais, par
ko nereti izsakāt savu vē-
rtējumu. Kādā no saviem
rakstiem jūs uzdodat jau-
tājumu: vai pacients ir arī
klients? Kā tad īsti veido-
jas ārsta un pacienta attie-
cības?

Mārtiņš Kapickis: Attie-
cības starp ārstu un pa-
cientu neveidojas tikai ka-
binetā. Pirmkārt, cilvēks
nāk pie ārsta, jo viņam
kaut kas sāp. Viņš atnāk
pie ārsta jau ar savu inter-

biedrība grib, lai ārsti pret
pacientiem izturētos kā
pret klientiem. Tā ir mūs-
dienu nostādne.

DDD: Cilvēki domā, ka
viņi pērk pakalpojumu – es
maksāju, bet ārsts ārstē...

M.K.: Jā, es maksāju,
tātad mani ir jāārstē –
neatkarīgi no slimības un
jebkādos apstākļos! Tā
ir klienta domāšana. Tas
nozīmē, ka cilvēks domā
atrauti no fiziskām rea-
litātēm. Un daudzi ārsti
(es diemžēl nevaru sevi

izslēgt no šī konteksta)
cenšas pret pacientu at-
tiekties kā pret klientu.
Tas nozīmē, ka mēs, ārsti,
mēģinām būt pieklājīgi
pat tādās situācijās, kad
mums patiesībā vajadzētu
būt skarbiem.

Kad ārsts pasaka: “Sa-
ņemiet sevi rokās, beidziet
sevi žēlot, tā ir jūsu atbil-
dība,” – tajā brīdī slim-
nieks vairs nav klients,
viņš kļūst par pacientu.

Lielākajai daļai tas nepa-
tik. Diemžēl šī nav tikai
Latvijas problēma – tāda
tendence ir visā pasaulē.
Esmu strādājis gan Singa-
pūrā, gan Amerikā. Ameri-
kā situācija ir nenormāla,
jo tur pacients vienmēr
ir klients. Un, ja viņš ir
klients, tad viņam vienmēr
ir taisnība, un problēmas
nekad nevar atrisināt.

Turpinājums 4. lpp.

LEĻĻU TEĀTRĪ – sodomijas “maigā” propaganda

Jānis Rožkalns

*Triju Zvaigžņu ordeņa
lielvirsnieks*

Kas to varēja iedomā-
ties, ka par vienu no tuvā-
kajiem aģent-organizācijas

“Mozaika” homoseksuāla
dzīvesveida reklamētājiem
kļuvis no valsts budžeta fi-
nansētais – Latvijas Leļļu
teātris.

Bet tieši tas ir noticis –
kopš pavasara Leļļu teātra
iestudējumā “Pavasa-
ra atmoda” tiek rādīta
divu puīšu maigošanās kā
normālas attiecības starp
diviem vīriešiem. Izrāde
notiek katru mēnesi, par
ko vēsta liela afiša uz paša
teātra jumta. Iestudējuma
režisors ir kādreizējais
Liepājas teātra direktors,
režisors Ivars Lūsis, sce-
nogrāfs – Aigars Ozoliņš,
tērpu māksliniece – Ieva
Veita, bet komponists –
Silvestrs Zemgals.

Kad draugiem un pazi-
ņām es stāstu par šo jau-
numu, neviens netic un
pārjautā, vai nav kaut kas

sajaukts? Latvieši ir bezga-
la pārsteigti, daudzi pat šo-
kēti. Lai nu kur, bet Leļļu
teātri bērniem un jaunie-
šiem par vecāku nodokļos

samaksāto naudu postīt
bērnu dzīves?! Diemžēl tā
ir patiesība.

Turpinājums 6. lpp.

PAR TIESĀŠANU UN TIESNEŠIEM

Pirms vairāk nekā četriem gadiem, 2009. gada 9. aprīlī, tika ierosināta krimināllieta pret krievvalodīgās avīzes “ČAS” žurnālistu un izdevniecības nama “PETIT” prezidenta padomnieku Anatoliju Kameņevu. Viņš tika apsūdzēts par avīzē “ČAS” publicētajā rakstā “Неонацист Гарда подал голос” (latviski: “Neonacists Garda ierunājās”) pausto, kas aizskar Aivaru Gardu. Anatolijs Kameņevs rakstīja:

“Neonacists Garda ierunājās. [...] Paļauties nenākas uz neonacista kārtējā izlēcienu taisnīgu izskatīšanu. Gardam un viņa meitenēm – “gardietēm” jau daudz kas gājis secen.[...] Latvijā nacistiskie aicinājumi acīmredzot vērsti uz nacionālā naida uzkurināšanu, kas sludina vardarbību, apvainošanu, neizskaust, jo pašmāju “eksperti” tos

neuzskata par noziedzīgiem.”

A.Kameņeva raksts apvainoja ne vien Aivaru Gardu, bet faktiski ikvienu latvieti, kurš cīnās par Latvijas okupācijas seku novēršanu. Tā autors “sadeva” arī tiesām un pat tā laika tieslietu ministram Gaidim Bērziņam, kurš savu karjeru veidojot uz rasistiskām iniciatīvām...

Tiesas process bija ilgstošs, un šo gadu laikā vairāki tiesneši parādīja, manuprāt, nekulturālu attieksmi. It kā pavisam vienkārša lieta – Aivars Garda nav un nekad nav bijis ne nacists, ne neonacists, gluži otrādi, ar savām domām, jūtām un darbiem viņš ir noskaņots pret nacismam raksturīgajām izpausmēm, kuras Latvijā parāda lielkrievu šovinisti. Nepatīkami, bet tiesnešu

pulkā ir iekļuvuši vairāki latvieši, kuri nevēlas aizstāvēt citu latvieti pret, manuprāt, acīm redzamu netaisnību. A.Kameņevs tika attaisnots, jo tiesneši simpatizēja apsūdzētajam, kurš esot izteicis tikai viedokli, nevis ziņas.

Vēl būtu jāpiebilst, ka visās tiesas sēdēs Anatolijam Kameņevam tika nodrošināts tulkis, par kura pakalpojumiem maksāja valsts, tātad mēs. Šis fakts ir īpaši “pikants” tādēļ, ka bijušais apsūdzētais pirms septiņiem gadiem ieguva Latvijas pilsonību – liekas, bez latviešu valodas zināšanām. Interesanti, 2006. gadā Anatolijs Kameņevs intervēja bēdīgi slaveno “naturalizētāju” Eizeniju Aldermani, bet pēc dažiem mēnešiem viņš jau bija Latvijas pilsonis...

Kā tika attaisnots “ČAS” žurnālists?

Saruna ar LNF priekšsēdētāju Aivaru Gardu

DDD: Esmu sašutusi, ka latvietis Latvijā var tikt nomelnots par neonacistu, bet tiesneša mantiju uzģērbusie latvieši nostājas nevis patiesības, bet gan melu pusē. Tiesas proce-

nālietu, un tiesa nosūtīja A.Kameņevam apsūdzību jau trīs mēnešus pēc viņa publikācijas avīzē “ČAS”. Tātad kriminālbildības noilgums nebija iestājies. Tomēr, tiklīdz sākās

“eksperta” lomā un piedēvējusi man, cietušajam, saistību ar starptautiskiem noziegumiem.

DDD: Tad jau, attaisnojot Kameņevu, viņa jūs apmeloja?

A.G.: Es tā uzskatu. Protams, šādu spriedumu es pārsūdzēju apelācijas instancē, cerot, ka tur ir gudrāki tiesneši. Lieta tika izskatīta, mūs uzklausīja, bet faktiski patiesību, manuprāt, nenoskaidroja arī otrā instance.

Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu departamenta tiesneses – **Dumbre, Vēvere** un, ja nemaldos, **Kalniņa** – atstāja spēkā Janēvičas spriedumu.

DDD: Vai saprotu pareizi, ka netika ņemti vērā nekādi jūsu iesniegtie pierādījumi?

A.G.: Jā, arī otrā instance neņēma vērā manus iesniegtos pierādījumus, bet arī tos neapstrīdēja. Rakstot nolēmumu, motīvu daļā tiesa gluži vienkārši pat nepieskārās tiem – it kā to nemaz nebūtu. Ar kopijām no vārdnīcām es izskaidroju, piemēram, termina “neonacists” nozīmi un pamatoju, ka ziņas par mani kā par neonacistu ir klaja neslavis celšana un apmelojums. Tomēr tiesa – gan pirmā, gan otrā instance – spriedumā to pat neiztirzāja.

DDD: Bet tā taču nav likumīga rīcība – spriedumā ir jāmotivē, kādēļ tiesa noraida kādus pierādījumus. Tiesai bija jāpamato, kādēļ būtu noraidāmi apsūdzības puses pierādījumi un ņemts vērā tikai un vienīgi Anatolija Kameņeva mutiskais paskaidrojums, kurš nav apstiprināts ar citiem pierādījumiem lietā.

A.G.: Tā būtu jābūt. Bet, ja tiesneses vēlas attaisnot personu...

Gudram un godīgam tiesnesim, manuprāt, šī lieta ir pavisam vienkārša. Turklāt mēs, apsūdzības pusē, sūdzības visu uzrakstījām priekšā. Bet apgabaltiesas tiesneses atstāja pilnā spēkā, manuprāt, smieklīgo Janēvičas spriedumu, neko nelabojot. Viņām acīmredzot, atšķirī-

bā no mana zirga, nenāca smieklis par tādu Janēvičas spriedumu.

Es, protams, apgabaltiesas lēmumu pārsūdzēju Augstākajā tiesā, minot arī to, ka lēmums nav motivēts un ir tikuši rupji ignorēti iesniegtie pierādījumi. Protams, es nelūdzu Senātu pārbaudīt šos pierādījumus, bet gan atdot lietu atpakaļ apelācijas instancē, lai tā tiktu izskatīta pēc būtības citu tiesnešu sastāvā. Tomēr šoreiz Augstākās instances tiesas tiesnesis, senators **Pēteris Opincāns** nolēma manu lūgumu noraidīt.

Savā dzīvē esmu diezgan daudz tiesājis un pārliecinājis, ka tiesneši ir ļoti dažādi. Piemēram, krimināllietā, kurā es tiku apsūdzēts pēc Krimināllikuma 78. panta, visās trijās tiesu instancēs tiesneši bija godprātīgi, objektīvi un rūpīgi noskaidroja patiesību, sprieda taisnīgu tiesu un pamatoti motivēja savus nolēmumus – Drošības policijas un prokuratūras safabricētā krimināllieta izgāzās.

DDD: Manī vislielāko sašutumu rada tas, ka “ČAS” žurnālists, kurš nezina pat latviešu valodu, drīkst nesodīti saukāt latvieti par neonacistu tikai tādēļ, ka latvietis aizstāv savas tautas tiesības uz dzīvošanu. Nav noslēpums, ka latviešu tauta un valsts iet bojā tieši okupantu, kolonistu klātbūtnes dēļ. Un šeit kāds naturalizēts kolonists izplata, pēc manām domām, rupjus apmelojumus, bet tiesneši ar latviskiem vārdiem nostājas lielkrievu šovinisma pusē. Manuprāt, Kameņevs savā rakstā ir paudis lielkrievu šovinismu – totālu neiejūtību, naidu pret latviešu tautu, pret mūsu valsts problēmām. Vairākkārt esmu izlasījis Kameņeva rakstu un nekādi nevaru pievienoties tiesnešu argumentācijai, kas tas esot tikai žurnālista viedoklis – es uzskatu, ka šis cilvēks jums pavisam klaji ir cēlis neslavu. Par to ir vislielākais sašutums!

A.G.: Man, latvietim, bija nožēlojami skatīties, kā tiesneses un tiesneši uzvedās, nepatīkami bija raudzīties uz viņu iztāpību – arī uz rūpēm, ka Kameņevs nesaprot ne vārda latviski. Ir gan jā-

atzīst – likumā ir teikts, ka jānodrošina tulkojums. Bet viena lieta ir likums, cita – tiesnešu attieksme. Ja tiesnesis būtu kārtīgs latvietis, kurš mīl savu tautu, tad būtu aizrādījis Kameņevam: kā tad var dabūt pilsonību, ja nezina latviešu valodu? Kāds viņš pilsonis?!

DDD: Piebildīšu vēl, ka tiesību normas noteic, ka žurnālistam, ja viņš strādā Latvijā, ir jāzina un jālieto valsts valoda, ja nemaldos, augstākajā līmenī. Tātad, iespējams, viņš “uzspļāva” arī Valsts valodas likumam. Atgriežoties vēl pie krimināllietas – attaisnojot Kameņevu, tiesa uzsvēra, ka viņš ir izteicis tikai viedokli, ka jūs esat neonacists. Bet terminam “neonacists” ir ļoti konkrēta nozīme. Vai ir iespējams viedoklis, ka jūs esat neonacists, ja jūs tāds neesat?

A.G.: Es jau arī tiesas sēdē teicu: ja Kameņevs to būtu izteicis pieļāvuma formā, tad es nebūtu iesniedzis pret viņu sūdzību. Viņš varētu rakstīt, piemēram, ka domā vai uzskata, ka mani izteikumi ir neonacistiski. Nu, labi, viņš tā domā un viss. Bet viņš apgalvoja, ka es esmu neonacists, kuru tiesa negrib tiesīst. Tiesai ir jāspēj atšķirt viedoklis no apgalvojuma formas, turklāt es ar pierādījumiem, manuprāt, pietiekami pamatoju, ka tas nav viedoklis.

Protams, var saprast pretējo pusi – Kameņevu, kurš centās taisnoties, lai viņu nenotiesātu. Tas, ka advokāte **Gunta Kuzmane**, uzņēmās aizstāvēt un pilnībā attaisnot cilvēku, kurš nomelno latvieti par neonacistu, manuprāt, ir advokatūras kauns. Protams, droši vien viņa to darīja par naudu, un, protams, ir princips, ka advokātam nedrīkst pārnest, ka viņš aizstāv to, ko aizstāv... Bet morāli es drīkst tu pārnest!

Par advokātu godaprātu vēl skarbāk izteicās, ja nemaldos, Aivars Lembergs. Ja atceros pareizi, viņa advokāts pārgāja pat pretējā pusē. Vispār graužoš! Un visai advokātu kolēģijai nebija ko iebilst – ja pārgāja, tad pārgāja... Bet tas jau īstenībā robežojas gandrīz ar noziegumu.

Turpinājums 3. lpp.

Ja tiesnesis būtu kārtīgs latvietis, kurš mīl savu tautu, tad būtu aizrādījis Kameņevam: kā tad var dabūt pilsonību, ja nezina latviešu valodu? Kāds viņš pilsonis?!”

sā tika ignorēti visi jūsu iesniegtie pierādījumi un liecības, bet attaisnojošais spriedums tika pamatots tikai uz apsūdzētāja Anatolija Kameņeva paskaidrojuma, ka, viņaprāt, jūs esot neonacists – tas esot viņa viedoklis... Es vēlētos zināt šo tiesnešu vārdus, kuri nostājas šī absurda pusē.

Aivars Garda: Divainības sākās jau pašā sākumā: divas tiesneses no Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas – **Dace Ķeire** un **Inese Strelča** – vispār atteicās ierosināt lietu. Pirmo divu tiesnešu rīcības formālais iemesls bija tāds, ka sūdzībā es nebiju norādījis A.Kameņeva personas kodu un dzīvesvietas adresi, bet biju norādījis konkrētu personu Anatoliju Kameņevu, kurš strādā avīzē “ČAS”, un otrajā sūdzībā – arī viņa dzimšanas datumu. Tiesai biju lūdzis izprasīt no Pilsonības un migrācijas lietu pārvaldes citus tiesvedībai nepieciešamos Anatolija Kameņeva personas datus, kurus man kā privātpersonai iegūt nav bijis iespējams. Tomēr abas tiesneses, iespējams, vēlējās pasargāt Anatoliju Kameņevu no tiesas un atteicās ierosināt krimināllietu, jo neesot norādīta konkrēta persona, pret kuru uzsākams kriminālprocess. Manuprāt, šādi tika mēģināts novilcināt laiku, lai iestātos kriminālbildības noilgums, kas privātās apsūdzības lietās tikai bija seši mēneši.

Tomēr drīz man izdevās uzzināt Anatolija Kameņeva personu kodu, un es iesniedzu sūdzību trešo reizi. Tiesnese **Ingrīda Bite** šoreiz ierosināja krimi-

krimināllietas izskatīšana, tiesnese Bite parādīja divainu neprofesionalitāti un izbeidza lietu bez tās izskatīšanas pēc būtības. Viņa it kā noticeja apsūdzētajam Kameņevam, ka viņš laikus nav saņēmis apsūdzību, kaut gan tiesa viņam to nosūtīja pavisam laicīgi. Tas, ka viņš stāsta, ka to nav saņēmis, ir viņa problēma – viņam tā tika izsniegta. Un pat tādā gadījumā, ja Anatolijs Kameņevs patiešām laikus nebūtu saņēmis šo apsūdzību, likums noteic, ka lieta tomēr ir jāizskata pēc būtības. Tad, ja, pieņemsim, viņš ir vainīgs, viņš ir arī jāatzīst par vainīgu, bet noilguma gadījumā viņš nesāņem kriminālsodu.

DDD: Šķiet, tiesnese Bite rūpējās par “ČAS” žurnālista saudzešanu, nevis par taisnības noskaidrošanu?

A.G.: Šeit bija saskatāma Latgales priekšpilsētas tiesas neieinteresētība izskatīt manu sūdzību vai, gluži otrādi, ieinteresētība kaut kādā mērā palīdzēt Kameņevam. Tātad tiesnese Bite izbeidza krimināllietu noilguma dēļ, bet es viņas lēmumu pārsūdzēju Rīgas apgabaltiesā. Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģijas tiesnesis **Rihards Hlevickis**, kurš vadīja otrās instances tiesas sēdi un drīz pēc tam devās pensijā, kopā ar tiesnesēm **I.Amolīnu** un **Z.Lagzdiņu** parādīja tikpat graužošu neprofesionalitāti un neizskatīja lietu pēc būtības. Arī no malas izskatījās, ka tiesnešu sastāvam ir kaut kāda ieinteresētība aizstāvēt Kameņevu.

Tikai tad, kad es pārsūdzēju šo apgabaltiesas nolēmumu augstākajā instancē – Augstākās tiesas Senātā, es sagaidīju taisnīgu risinājumu. Senatori **A.Freibergs**, **V.Čiževskis** un **A.Nusberga** parādīja godaprātu un nolēma atcelt lēmumu par krimināllietas izbeigšanu, un atdeva to atpakaļ pirmās instances tiesai izskatīšanai pēc būtības.

Manuprāt, tiesnesim tām ir jābūt pamatzināšanām kā 1. klases skolniekam lasītprasmei, ka pat noilguma gadījumā lieta ir jāizskata pēc būtības, jo tas ietekmē iespēju cietušajam saņemt kompensāciju par nodarījumu.

DDD: Kura tiesnese uzņēmās izskatīt A.Kameņeva krimināllietu pēc būtības?

A.G.: Tika nozīmēta Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas tiesnese **Ināra Janēviča**. Tiesāšanās pirmajā instancē ilga diezgan ilgu laiku, un galu galā Janēviča uzrakstīja tādu spriedumu, ka es smējos, vēderu turēdams, un, ja man būtu zirgs, viņš zviegtu līdzī. Tas bija neiedomājami absurds spriedums ar motīviem, kāpēc Kameņevs tiek attaisnots. Iedomājos pat, ka varbūt pati Janēviča to nav rakstījusi, bet iedevusi kādai savai studentei, praktikan- tei, tomēr viņai taču vajadzēja pārlasīt, pirms tāds spriedējums paraksta!

DDD: Atceros, ka tiesnese Janēviča spriedumā bija ierakstījusi, ka ir iespējams uzskatīt, ka jūs esat neonacists.

A.G.: Būtībā tiesnese sevi bija patvaļīgi nolikusi

APMELOJUMI

Nikolajs Rērihs
Himalajos
1931. gada 7. novembrī

Draugi, jūs jau vairākkārt esat man ziņojuši par to, ka klist dažādi apmelojumi. Formas ziņā tie kļūst absolūti nejēdzīgi un neticami un var kalpot vienīgi visprimitīvākajai, vizzemiskākajai apziņai. Es nebrīnos par to, ka apmelojumi vispār pastāv; ir zināmas tādas divkājai no sugas, kas pārtiek no smirdošiem puveklīem, kurus viņi paši ir radījuši. Ļaunuma un tumsas producētāju lecektis vienmēr nīkuļo, it īpaši tur, kur šie producētāji ir sapņojuši kaitēt kultūrai. Kā būsīt dzirdējuši no veciem alķī-

miķiem, tumšie homunkuli veidojas mēslos. Apmelojumi nav nekas jauns. Ne jau apmeloju-

mīgs, un jāteic, ka apmelojumi arī vienmēr cer iedarboties uz nesagatavotu vai jau naida saindētu prātu. Taču ikviens, kuru vada vai nu tīrs gars, vai godprātīga īstenības pārzināšana, tūdaļ saskatīs primitīvus un garīgi pliekanus izdomājumus. Lai gan tieši šis neticamības dēļ apmelojumi ir pat noderīgi. Tie ar saviem triecieniem rada tādu kā paātrinātu ritmu, bet ritma enerģijas ietekmē rodas jauns pretošanās spēks.

Un jauna enerģija rodas ne tikai pašiem apmelojumiem, bet arī ap viņiem esošā veselā krietnu siržu slānī veidojas saspriegts un dzīvošs spēks. Jūs jau zināt, ka šādam enerģijas saspriegumam piemīt labdabīga iedarbība. Rakstā “Slavinājums ie-naidniekiem” bija runa par to, ka šķēršļi rada jaunas iespējas. Tagad pēc daudziem jauniem novērojumiem var, par laimi, vienīgi pabrīnīties par to, cik nožēlojami ir apmelojumi savā būtībā. Viss to šķietamais pompozums un samākslotība reducējama uz visprimitīvākajām un visrupjākajām viltībām. Apmelojumi nolaižas tik zemū, ka izmanto par negodīgumu atlaista sulaiņa liecības. Apmelojumi nekautrējas piedēvēt absolūti nepatiesu atrašanās vietu. Apmelojumiem nesagādā nekādas grūtības piedēvēt tādu aparātu lietošanu, ar kādiem nekad nav nācies saskarties. Apmelojumi savā aprobežotībā cenšas pārsteigt ar apgalvojumu, ka rakstnieks nekad neesot rakstījis savus darbus, mākslinieks pat neesot pie-skāries nevienam savam

mu esamība, bet gan to metodes ir amizantas, un tās ir jānovēro. Neraugoties uz visu daudzveidību, tās būtībā ir savas garīgās nabadzības atspoguļotājas. Galu galā, kā jau daudzkārt būsīt ievērojuši, apmelojumi rada tādus izdomājumus, kuri ir pretrunā ar veselo saprātu. Kā redzat, apmelojumi pat nepūlas izmantot jēdkādus faktus, tie gluži vienkārši izdomā, turklāt izdoma ir trūcīga un nemākslinieciska.

Vienīgi tiem, kas nepārzina konkrētos apstākļus, var likties, ka apmelojumu sacerēšana ir kaut kas nozī-

audeklam, bet izgudrotājs, protams, esot nozadzis visus savus izgudrojumus.

Vislielāko sasniegumu esamība apmelojumu nepavisam nemulsina, jo viņš savā būtībā ir bezcerīgs un, savā bezcerīgumā apzināti vērsoties pret acīm redzamiem faktiem, gluži vienkārši cenšas raidīt izplatījumā negatīvas dedzīgas vēlmes. Dzīves gudri cilvēki jau sen ir ievērojuši: “Apmelojiet, apmelojiet, vienmēr kaut kas paliks.” Taču apustulis Pāvils jau daudz agrāk ir norādījis: “Lai gan jūs uzskatāt mūs par mirušiem, mēs esam dzīvi.”

Tātad nebēdājieties par apmelojumiem. Tieši otrādi – vērojiet tajos lietotās metodes. Šādi pārbaudījumi lieliski nostiprina dzīves pieredzi. Apmelojumus izspiež un iznīcina iedarbīgi labdabīgi veidojumi. Atceros, kā daudzi pat labi mūsu draugi nespēja saprast, kāpēc sarunās bieži tiek lietoti tādi jēdzieni kā garīga kauja, garīgas bruņas, zobens un vairogs.

Tumsas izspiešana ar labdabīgiem veidojumiem taču ir garīga kauja.

Miera piekritējiem nevajag bažīties, ka jēdzienā “garīga kauja” ir ietverts agresīvs militārisms. Nē, šī kauja ir tikai vēl viena pretošanās ļaunumam. Neviens taču neieteiks viesmīlīgi atvērt durvis visādam ļaunumam, degradācijai, apmelojumiem un nodevībai. Vienīgi kaut kādi zemiski nekromanti spētu rīkot liķu saietus un trūdēšanas dzīres. Šāds skats pirmām kārtām būs nejēdzīgs un kā tāds arī antievolucionārs un nekulturāls.

Apmelojumi savā būtībā ir gan slepkavas, gan nekromanti, un, ja uz viņiem var attiecināt viņus apkaunojošo svētīgās celsmes jēdzienu, tā būs vislabākā aukstā duša kroplajām melīgajām sirdīm. Tāpēc, pētot apmelošanas metodes, mēs nebūsim nepaliksim tikai novērotāji. Pievērsiet uzmanību, lūk, kam: kad jūs atmaskojat apmelojumu un jautājat, no kurienes attiecīgās ziņas ņemtas, viņš nekad jums nenosauks nevienu vārdu. Nenosauks tāpēc, ka pats ir vai nu apmelojuma izgudrotājs, vai tā tuvākais līdzdalībnieks. Protams, var būt arī tādi garīgi aprobežoti cilvēki, kuri, izplatot apmelojumus, tūdaļ pastāvēs uz to, ka viņi tikai atkārtoti dzirdēto. Viņu aptumšotais prāts nespēj aptvert, ka šajā brīdī tieši viņi ir apmelojumu izplatītāji, tas ir, viņi pilnībā piepulcējas apmelojumiem.

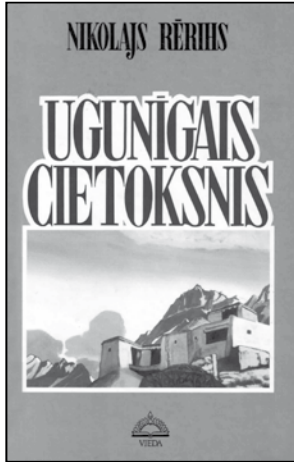
Atceros, kā mans skolotājs nēlaiķis Kuindži, kad viņam atstāstīja kādus absurds melus par viņu, pašūpoja galvu un teica: “Dīvaini, bet es šim cilvēkam neko labu neesmu darījis.” Šajos neliekuļotajos vārdos ar bagātu dzīves pieredzi apveltītais skolotājs izteica vēl vienu apmelojumu loka īpatnību. Tiesa, apmelojumi ir ļoti daudzveidīgi. Ir divaini vērot, ka dažkārt tie rodas bez jebkāda mērķa, neapzinātā ļaunumā.

Tautas gudrība ir ievērojusi, ka ir īpaša veida apmelojumi, kuri it kā nemaz neatceras ļaunumu, ko paši radījuši. Sargi, Radītāji, no šādiem vientiešiem. Visbiežāk gan tie nepavisam nav nekādi vientieši, bet savas tumsonības dēļ ir kļuvuši par tumšo spēku jauniesaucamajiem. Taču tumsonība ir noziegums, tas ir konstatēts jau tālā

senatnē. Bet jebkurš noziegums saskaņā ar taisnīguma likumu agri vai vēl tiks pienaglots pie kauna staba. Jebkurš apkaunojums ir ļoti nepatīkams pat zemiskai, primitīvai apziņai. Pat suns izvairās no kaunināšanas. Apmelojumu vientiešu galu galā nemaz nav tik daudz, apmelojumi ir un paliek acīm redzams tumsas producējums, un tāpēc jebkurš apmelojums gan pēc sava stāvokļa, gan pēc likteņa pieder tumšajai valstībai.

Ikviens padoms nepievērst uzmanību apmelojumiem ir nepareizs padoms. Jebkurai parādībai ir jāpievērš uzmanība; aizsardzībai pret jebkuru indīgu gāzi ir nepieciešama gāzmaska. Paturēsim prātā, ka apmelojumi ir antikulturāli, ka ikviena melīga ziņa ir apmelojums un ka saskaņā ar Bībeles vārdiem “apmelojums līdzīgi sunim aprīs savu vēmekļus”. Bībele arī atzīmē: “Sātans bija apmelojums no laika gala.” Lūk, kuri ir tie, kas nodarbojas ar apmelošanu.

Galu galā meli ir apziņas mēraukla un varonības spēka pārbaudes akmens.

*Avots:
N.Rērihs.
Ugunīgais Cietoksnis. –
R.: Vieda, 150.–154.lpp.*

Kā tika attaisnots “ČAS” žurnālists?

Turpinājums no 2. lpp.

Aivars Garda: Ja tu esi uzticējies advokātam, bet viņš pāriet otrā pusē – kara apstākļos tādus uzreiz nošauj, jo tā ir nodevība. Tas, ka starp advokātiem pašiem neradās strīdi, liecina, ka viņi ir cits cita vērti, protams, izņemot dažus ļoti godprātīgus advokātus.

DARBOJAS ARĪ NEREDZAMIE LIKUMI!

DDD: *Krimināllieta pret Kameņevu ir izbeigta. Mūsu lasītājiem varētu šķist, ka tad jau nav jēgas tiesāties. Ko jūs varētu teikt, kāds ir ieguvums?*

Aivars Garda: Darbojas ne tikai redzami, bet arī neredzami likumi – tādi, kas ir aplēpti cilvēku acīm. Es un mēs, Latvijas Nacionālā fronte, kā komanda šajā lietā ieguldījām daudz laika un enerģijas, bet mums bija pārliecība, ka tik vienkārša lieta nav pat izdētas olas vērtā. Tiesnesim, ja viņš ir godīgs, tur viss ir skaidrs.

Mēs šajā lietā esam ieguldījuši taisnīgu enerģiju – patiesību.

Ja tiesa nostājas nevis gaismas spēku, bet tumsas pusē, tad šeit darbojas neredzamais kompensācijas likums. Pašreiz mēs vēl nezinām – kad, bet šajā lietā ieguldītā enerģija tiks kompensēta. Lūk, šī arī ir galvenā jēga, kāpēc tomēr ir jācinās par taisnību – arī pret apmelojumiem. Šādi tiek radīta taisnīga enerģija, vienalga, vai sākumā ir acīm redzama veiksmē vai neveiksmē.

Šajā numurā mēs publicēsim Nikolaja Rēriha rakstu par apmelojumiem, kur viņš ļoti precīzi visu pasaka – precīzāk vairs nevar. Un, ja tāds augsts gars kā Rērihs to pasaka, tad viss ir skaidrs.

DDD: *Viņš arī uzsver, ka ir jāpievērš uzmanība apmelojumiem.*

A.G.: Jā, tieši tā. Esmu dzirdējis viedokli, kuru savā aizstāvības runā pau- da arī Kameņevs, ka man nav vajadzējis cīnīties un bija jābūt priecīgam, ka mani piemin prese – kaut vai negatīvā nozīmē. Viņš

sacīja, ka esot man izdarījis pakalpojumu. Es viņam, protams, paldies nepateicu, jo esmu vienisprātis ar Rērihu – ir jācinās pret apmelojumiem, it īpaši pret tādiem, kādus par latviešiem izplata okupanti.

DDD: *Viņu pusē ir tumsa un meli...*

A.G.: Jā, viņu pusē ir tumsa. Meli ir tumsas ieroči.

DDD: *Un kas ir negodīgi tiesnešu ieroči?*

A.G.: Es domāju, ka sūdzēties par tiesnešiem mūsu tiesību instancēs nav vērts, bet esmu pārliecināts, ka katrs saņems pelnīto pēc Kosmiskā Taisnīguma likuma. Un šeit, uz zemes, tas notiks visai drīz un ļoti negaidīti – tad arī negodīgi tiesneši paši sevi pienaglos pie kauna staba.

DDD: *Katrs pļaus to, ko ir sējis...*

A.G.: Jā, katrs pļaus to, ko ir sējis. Tagad ir ierosināta lieta arī pret Leonardu Inkinu. Cik saprotu pēc pēdējās informācijas, viņš ir apsūdzētā statusā, kas jau ir nopietni. Prokuratū-

ra visticamāk vēlas atdot lietu tiesai.

Visiem mūsu avīzes lasītājiem – mūsu draugiem – ir jāsaprot, ka mēs kopīgi esam kvalitatīvais mazākums, kas aktīvi cīnāmies par taisnīgumu, bet mūsu domas, ja tās ir apvienotas, ir ļoti spēcīgas. Kaut arī esam tikai daži tūkstoši cilvēku, sūtsim taisnīgas domas Leonardam Inkinam kā palīdzību viņa lietā. Viņš arī tiek apsūdzēts nepatiesi – tā ir safabricēta krimināllieta. Īstenībā viņu tiesā pēc tā paša panta, pēc kura mēģināja notiesāt mūs.

DDD: *Turklāt, pēc panta otrās daļas, kas ir vēl smagāka.*

A.G.: Šādi tiek mēģināts latviešus apkarot ar pašu latviešu rokām, jo Drošības policijā, prokuratūrā arī strādā latvieši. Viņi vērsas pret latviešu nacionālo interese aizstāvjiem, bet, protams, kompensācija viņiem nāks... Visi saņems taisnīgu sodu pēc Taisnīguma likuma.

*Intervēja
Līga Muzikante*

VĒSTULE

NAUDAS ŠĶĒRDĒŠANA RĪGAS BRĪVOSTĀ

Lasot ziņas avīzēs un internetā, pārsteidz milzīga līdzekļu nelietderīga izmantošana. Pēc valsts kontroles atzinuma Rīgas brīvostas vadība nelietderīgi ir izlietojusi 41 miljonu latu. Protams, Brīvostas vadība to neatzīst un meklē visādus attaisnojumus. Varbūt kādu daļu no šīs summas varētu apstrīdēt, tomēr lielākā daļa ir patiesība.

Tāpat, izrādās, ka pēc apgrozījuma un ieņēmumiem lielākā osta (Rīgas brīvosta) pilsētas budžetā iemaksā trīs reizes mazāk nekā Ventspils brīvosta. Rīgas brīvostas vadība radīja apšaubāmu shēmu, kā apiet likumu, rezultātā sistemātiski tiek apkrāpta sabiedrība. Kad rosina palielināt nodokli no ostu ieņēmumiem, kā tas jau izdarīts Igaunijā un Lietuvā, tiek sacelts histērisks troksnis...

Mūsu valstī katastrofāli trūkst līdzekļu medicīnas aprūpei, izglītībai, aizsardzībai, bet Rīgas brīvostas vadītājs Loginovs papildus mēnešalgai (11 000 latu apmērā) šovasar kā prēmiju ir saņēmis 48 000 latu. Rīgas mērs Ušakovs pagājušā gadā Rīgas brīvostā “nopelnīja” 35 000 latu.

Ja nav iespējas par milzīgu līdzekļu izsaimniekošanu atbildīgās amatpersonas nodot kriminālvajāšanai, tad nekavējotī būtu jāatbrīvo no amatiem Rīgas brīvostas valdes un padomes amatpersonas, lai turpmāk novērstu šokējošo līdzekļu izšķērdēšanu.

Labāk būtu, ja Rīgas brīvosta tiktu pārņemta valsts pārvaldīšanā. Rīgas dome ir pierādījusi savu nespēju saimnieciski pārvaldīt Brīvostu.

Uldis Siliņš
Jelgavā

IR JĀMAINA PASAULES UZSKATS

Turpinājums no 1. lpp.

SABIEDRĪBAS ŠIZOFRĒNIJA UN SLINKUMA PROGRAMMA

Mārtiņš Kapickis: Ir vēl kāda problēma. Mēs visi gribam, lai, sastopoties ar ārstu, mums tiktu parādīta personīga attieksme, taču tas nozīmē, ka pacientam ir jāvelta daudz vairāk laika, jāizmanto daudz mazāk aparātu, daudz mazāk zinātniskās pieejas. Katrs cilvēks, protams, ir savādāks, un ir daudz tādu aspektu, ko mēs ar visiem iespējamiem mūsdienu aprātiem nevaram konstatēt. Tas nozīmē, ka ar pacientu ir jāpavada daudz ilgāks laiks, lai vispār saprastu, kas notiek viņa galvā.

DDD: Bet nav laika...

M.K.: Jā, nav laika. Kāpēc? Tāpēc, ka pie ārsta visiem ir jātiek – to garantē valsts, un ārsts kļūst par konveijera apkalpotāju. Te ir duālisms: sabiedrība grib, lai no ārsta puses būtu personiska attieksme, vienlaikus grib momentānu pieeju ārstam un turklāt, lai tas neko nemaksātu. Neiespējami to visu dabūt, un tas rada sabiedrības šizofrēniju.

DDD: Ja pareizi jūs saprotu, zemitējs būtu, apmēram, šāds: cilvēks grib kļūt vesels, bet pats nevēlas piepūlēties, lai to panāktu. Vai te neslēpjas fakts, ka sabiedrība vispār kļūst slinkāka? Jo, lai izārstētos, arī pacientam ir jāpārēd savas gribasspēks, jādisciplinē sevi. Ja, piemēram, ārsts pasaka, ka nedrīkst pipēt, tad ir jāpārvar sevi un jāatmet smēķēšana, nevis jāpārmet ārstam, ka viņš slikti ārstē.

M.K.: Lai nekļūdīgi pateiktu, ka sabiedrība kļūst slinkāka, būtu nepieciešama zinātniska statistika, būtu vajadzīgi kritēriji, ko mēs izmantojam. Taču es jums piekritu – arī man ir sajūta, ka cilvēki paliek slinkāki. Bet šie slīņķi jau

nez no kurienes nerodas, tas ir ieaudzināts, viņos, vienkāršiem vārdiem sakot, ir saliktas slinkuma programmas.

Pirms simts gadiem jēdziens “bezdarbs” nepastāvēja. Kāpēc? Tāpēc, ka tas bija sinonīms nāvei. Šodien tā vairs nav. Mēs visi zinām par “sociālo atbildību”, kad cilvēki sāk uzskatīt, ka viņiem viss **pienākas**, neko nedarot. Viņi nestrādā, jo valdība, lūk, viņiem nedod darbu, uzņēmēji ir slikti – visi ir vainīgi, tikai ne viņi paši. Patiesībā tas ir tikai klajš slinkums, smadzeņu kūtums un nespēja. Tajā brīdī, kad cilvēks uzņemas atbildību, dzīve pilnībā mainās. Es domāju, ka sociālā politika, kas tagad ir Latvijā un Eiropā, noteikti virzīsies uz to, ka attīstīsies cilvēka ģenētiski negatīvās īpašības.

DDD: Protams, jo cilvēkam vienkāršāk ir kāpt pa trepēm lejā, bet kāpšana uz augšu prasa piepūli – gan fizisku, gan zināmā mērā arī garīgu. No vairākiem uzņēmējiem esmu dzirdējusi apgalvojumus, ka bezdarba patiesībā nav, jo visiem, kuriem ir atbildības sajūta, darbs jau ir.

M.K.: Šī ir ļoti plaša tēma, kas atspoguļojas arī medicīnā. Šāds pacients, ejot pie ārsta, atnes līdzī ne tikai savu medicīnisko problēmu, sāpi, bet arī savu pasaules uzskatu. Patiesībā man kā ķirurgam, apmēram, deviņdesmit procentos gadījumu ir jācinās ar šādu pasaules uzskatu sekām. Tas, protams, ir jādara, par to nav runas, bet reizēm jūtos diezgan nepatīkami, zinot, ka šim pacientam esmu palīdzējis tikai mehāniski, jo veids, kā viņš skatās uz pasauli, nav mainījies.

Visprimitīvākais piemērs ir cilvēks, kurš guļ uz ielas un apsaldē kājās. Man viņš ir jāoperē, jāmēģina glābt, skaidri zinot, ka nākamajā

gadā viņš atkal tās nosaldēs, jo problēma nav ārā – aukstumā, bet gan viņa pasaules uzskatā. Šādi mēs varam skaidrot jebkuras slimības patiesos cēloņus.

Mums būtu jāmaina, jāārstē pasaules uzskati, ko mums potē no televīzijas ekrāniem, no filmām – no visa kā. Tie ir kropli, un liela daļa sabiedrības nedzīvo saskaņā ar realitāti. Lielākā daļa cilvēku nedomā, lai gan tehniski tas viņiem būtu pa spēkam, jo viņiem ir divi kilogrami smadzeņu un Dieva dota spēja domāt un racionāli analizēt, ko savukārt nespēj dzīvnieki. Cilvēki nedomā un neanalizē, jo ir slinki. Viņi nav pieraduši domāt, bet tā ir liela nelaime.

DDD: Galu galā mums ir arī dota tāda privilēģija kā brīvā griba.

M.K.: Protams. Diemžēl cilvēki deģenerējas un zaudē spēju izvēlēties lietas, kas ir labas neatkarīgi no tā, vai tās ir patīkamas. Runāju ne tikai par to, kas notiek Latvijā, bet gan visā pasaulē.

“POGAS SPIEDĒJS” IR MŪSOS PAŠOS

DDD: Šobrīd valdība un Saeima darbojas ap nākamā gada budžetu, cenšoties kaut kā nodzēst ugunsgrēkus visās nozarēs, arī medicīnā. Visticamāk situācija neuzlabosies, un turpināsies eksistence uz izdzīvošanas robežas. Kas, jūsuprāt, ir vainojams par valstī notiekošo absurdu? Kurš, tālāi izsakoties, spiež pogu?

Mārtiņš Kapickis: Nezinu, kurš spiež pogu. Nedomāju, ka ir kāds ārpusē, kas spiež pogu. Tas “pogas spiedējs” ir mūsos pašos. Lielākā nelaime ir tā, ka cilvēki to nespēj un pat negrib saprast.

Tajā brīdī, kad pārstāju

vainot valdību, slimnīcas vadību, kaimiņu, es sāku saprast, ka pogu spiežu pats. Cilvēka liktenis, piemēram, nonākot kritiskos apstākļos mežā, nav atkarīgs no kritiskajiem apstākļiem mežā, bet gan no viņa spējas reaģēt uz šiem apstākļiem. Līdz ar to es pats esmu tas, kurš tās pogas spiež.

DDD: Domāju, ka neesmu no tām slinkākajām, man ir arī sava attieksme pret lietām – neesmu no pasīvajām malā sēdētājām un virtuvē pukstētājām. Strādāju izdevniecībā un ļoti skaidri apzinu, ka, lai cik daudz stundu dienā es strādātu, mani ienākumi no tā nepalielināsies. Kādēļ? Tādēļ, ka valdības politikas dēļ valstī trūkst naudas, cilvēku pirktspēja ir neliela. Tātad ir kaut kāda robeža, apstākļi valstī, kas no manis tiešā veidā nav atkarīgi.

M.K.: Jā, jautājums ir ļoti sarežģīts. Tas laikam ir veselas grāmatas vērts jautājums – par personīgo atbildību šajā pasaulē.

Nenoliedzot, ka ir situācijas, kurās esam, ja tā var teikt, apstākļu ierobežoti, mums nav jāklusē eiforiskiem par lietām. Bet no tā, kā mēs uz šiem apstākļiem reaģējam, ir atkarīgs tas, kā mēs no tiem izeisim. Šis jau ir metafizisks jautājums: kāpēc vienam cilvēkam ir tik grūta dzīve, bet otram nav? Nevienam nav vainīgs par to. Piemēram, es neesmu vainīgs, ka kāds ir dabūjis C hepatītu, AIDS vai tuberkulozi. Līdz ar to no manis nevar prasīt līdzatbildību. Man kā ārstam ir svarīgi, lai pacients ir aktīvi gatavs izmantot tos resursus, kurus viņš apzinās – kas viņam ir.

Nevaram no maza bērna, kurš vēl rāpo, prasīt, piemēram, piecgadīga bērna atbildību, bet man ir jābūt pārliecībai, ka es varu no viņa sagaidīt visus resursus, ko viņš at-

tiecīgajā situācijā, vecumā var izmantot. Tādai pašai attieksmei ir jābūt arī pret pacientu. Es negribu pieņemt tāda pacienta pasaules uzskatus, kurš saka: “Visi man ir parādā, tagad ārstējiet mani!” Ja redzu, ka saslīmšana nav akūta, dzīvība nav apdraudēta, es visbiežāk kabinetā tādā saku: “Es jūs neārstēšu.” Es tā rikoju, jo esmu cilvēks, kurš nav spējīgs (un tas arī nav mans pie-

Tas “pogas spiedējs” ir mūsos pašos. Lielākā nelaime ir tā, ka cilvēki to nespēj un pat negrib saprast.”

nākums) uzņemties otra cilvēka pasaules uzskatu problēmu.

Ir jau, protams, apstākļi, kas mūs ierobežo, bet vēlreiz saku: nonākot mežā, kur dzīve ir skaista, bet skarba, nesagatavota cilvēka izdzīvošana nav atkarīga no tā, kāda pufaika viņam ir mugurā, bet gan no viņa spējas pārvarēt savas bailes, rīkoties un meklēt izeju.

Tajā brīdī, kad mēs pārstājam meklēt atbildīgos par savām problēmām starp līdzciviekus, kas ir ielikti amatos, lai mums palīdzētu, piemēram, ārstos vai sociālajos darbiniekos, mēs atradīsim sadarbības partnerus. Nenoliedzami ir arī krīzes situācijas, kurās jāpalīdz nekavējoties, taču bieži vien palīdzība tiek **prasīta** situācijās, kur cilvēks pats var tikt galā paša spēkiem.

Iedomāsimies situāciju: bērns iet un nokrīt. Kāda visbiežāk ir vecāku reakcija? Viņi skrien klāt, bērniņu ceļ augšā. Bet mans jautājums ir – kāpēc? Ja bērns staigā – kāpēc vecākiem viņš ir jāceļ augšā? Vai kāds man var atbildēt uz šo jautājumu? Tas, manuprāt, ir pilnīgi idiotisks žēluma vai labestības pārpratoms. Šādi rīkojoties, mēs bērnam izdarām *lāča pakalpojumu*. Bērnam tajā vecumā ir jāmacās krist, jāmacās piecelties. Bet, ja ieliekam viņam iekšā programmu, ka vienmēr būs kāds, kas pieskries un palīdzēs, tad būtībā viņš kļūst par patērētāju.

Vēl piemērs, kā tiek iekodēta nepareiza programma, ir šāda pamācība: “Bērniņ, nedzer aukstu ūdeni, tev kakliņš sāpēs!” Kāpēc lai teiktu, ka sāpēs kakliņš, ja nav nekādu iemeslu, lai sāpētu, dzerot aukstu ūdeni? Kā bērnam, tā pacientam ir jāprasa pilna atbildība, ņemot vērā tās spējas un iemaņas, kādas viņam ir jābūt attiecīgajā vecumā vai situācijā. Ja piecgadīgs bērns, kuram man jānoņem pārsējs, krit

tādā histērijā, ka pat vecāki nespēj viņu nomierināt, lai es varētu padarīt savu darbu un palīdzēt viņam, tad rodas jautājums: kā šis bērns ir audzināts? Tad nu saka: “Dakter, dariet kaut ko!” Bet, mīlie, tā jau nav mana, bet jūsu problēma. Iemāciet viņam viņa vecumā to atbildību, ko viņš var uzņemties. Tā jau ir šī bērna personība – viņš katru dienu kaut ko iemācās.

DDD: Un tomēr mēs kā cilvēki, kā tauta, esam nodibinājuši valsti, uzdodot valdībai, noteiktām valsts struktūrām gādāt, lai viss darbotos sabiedrības, nevis atsevišķu varas pārstāvju interesēs. Mums ir ministri, kas ir atbildīgi par konkrētām nozarēm, lai tās darbotos un pildītu sa-

vus uzdevumus. Protams, ne jau ministrs jūsu vietā ārstēs, bet ministrs ir atbildīgs, lai jums būtu atbilstoši apstākļi sava darba veikšanai. Jūs runājat par katra personīgo atbildību, pienākumiem, bet... Vai, vērojot ministrus un kopējo valsts politiku, varat teikt, ka valsts ir savus pienākumus pildījusi?

M.K.: Sausa atbilde būs – nē! Bet ar to nepietiek, jo šis jautājums noņem manu personiskās atbildības ietekmi. Pastāstīšu – kā.

Tikko biju Gruzijā. Kādu alkoholu gruzīni dzer? Vietējo destilātu. Tas nozīmē, ka tie ir viņu vīni, viņu čačas, viņu konjaki. Mēs, tālāi izsakoties, arī lietojam savu destilātu. Līdz ar to mums ikvienam ir jāsaprot, ka katra personīgās domāšanas ietekme uz to, kāda ir mūsu valdība, ir ļoti konkrēta. Es kā tā vīnoga esmu devis savu pienesumu tajā destilātā. Un brīdī, kad es to saprotu, man sev jāpaujā: ko es varu darīt, lai šo valdības destilātu uzlabotu?

DDD: Diemžēl vairums cilvēku izvēlas sēdēt pasīvi malā, burkšķēt un lamāt valdību virtuvē, nevis drosmīgi pateikt: “Jums jāiet slaucīt ielas, jo valsti vadīt neprotat!” Citi vienkārši ataisno savu kūtumu, sakot, ka tas jau neko nemainīs, viņš jau mani neklausīs.

M.K.: Tas ir nepareizs pasaules uzskats, tā ir nepareiza programma, refleks, kurš nāk no bērnības. Es nevaru saprast pasaules uzbūvi smalkākajā līmenī, bet man ir pilnīgi skaidrs, ka tā ir programma, ko cilvēki paši realizē. Pēc tam viņi brīnās, ka viņu pareģojumi piepildās.

Par valdību vienmēr esmu teicis – tas ir mūsu destilāts, dzersim to, ko esam izdestilējuši. Aktīvi uzņemsimies atbildību un mainīsim destilāta kvalitāti!

Turpmāk vēl...

Intervēja Liene Apine

“TITĀNIKS”, KARŠ UN ATRIEBĪBA

Andris Petrovs

www.2Q.lv

Iestāšanās eirozonā ne reizi vien tālāi ir salīdzināta ar biļetes iegādāšanos uz “Titānika” vienīgo braucienu. Tā tika runāts pagājušogad par Igauniju, tā tiek runāts šogad par Latviju. Vērtējot Eiropas kopējo kontekstu, jāatzīst, ka pamats tam ir.

Bet ne jau visi lielkuģa pasažieri gāja bojā. Ja

atceramies Džeimsa Kamersona slaveno filmu “Titāniks”, tad tajā uzskatāmi bija parādīts, kas sākumā tiek glābti – proti, augšējie klāji jeb tā saucamais “biezais gals”. “Biezais gals” ieguldīja “Titānika” būvēšanā, tāpēc arī “plānajam galam” bija jāatrodas tieši zemākajos klājos, kas izdzīvošanu mazināja līdz minimumam.

Kas Eiropā ir šis “biezais gals”? Laikam jau jāmin tādas lielas ekonomiskas struktūras, kādas ir Vācijā, Francijā, Lielbritānijā. Jāteic, ka visas šīs struktūras lielo kuģi periodiski šūpo ne pa jokam. Ik pa laikam kāds Francijas grupējums uzskata, ka valstij jāizstājas no Eiropas Savienības (ES), tad vācieši domā atgriezties pie vācu markas. Nemaz nerunājot

par Lielbritāniju, kur ir izsludināts konkurss par ekonomisku projektu, kas paredzētu valsts izstāšanos no ES. Projekta uzvarētājam ir paredzēta milzu naudas summa.

To, ka “Titānika” ceļā ir parādījies aisbergs, tālskati jau pamanījusi tāda valsts kā Islande, kas ir pārtraukusi visas sarunas ar kasieri, kurš pārdod biļeti uz kuģa. Savukārt starp pasažieriem esošā Zviedrija uzstājīgi turpina saglabāt savu kronu, Polijai nav ne mazākās domas atteikties no zlota, Čehijā pat valdība pastāvīgi atliek eiro ieviešanu, lai saglabātu kronu. Pavasarī Viļņā apmeklēju Baltijas valstīs lielāko būvniecības izstādi “Resta”, kur aprunājos ar vietējiem uzņēmējiem, kuri bija vienisprātīgi, ka

arī Lietuvai ir jāpaglabā nacionālā valūta – lits, lai gan starp kaimiņvalsts politiķiem arī nav vienprātības.

Pēc sadursmes ar ledukalnu manis minētais “biezais gals” izglābsies. Arī pasažieri par zlotiem un kronām nopirks kādu glābšanas laivu. Bet, vai pārējie izturēs, kamēr ieradīsies kāds glābšanas kuģis? Un kādas būs šā kuģa karoga krāsas? Varbūt ar baltu, zilu un sarkano svītru?

Kas jūs, Valdi Dombrovski, esat? [...] Jo šobrīd visu notiekošo nekādi vairs nevar saukt par neprofesionālu nezināšanu – tā jau ir mērķtiecīga iznīcināšana, jo nav mums nedz glābšanas laivas, nedz pat glābšanas vestes un nebūs arī lata, par ko tās iegādāties.

MĪLĒSIM SAVU TAUTU UN VALSTI PATIESI!

Saruna ar biedrības “Latvietis” Pārštāvju sapulces priekšsēža vietnieku **Leonardu Inkinu**

Turpinājums no iepriekšējā numura

PA KĀPNĒM UZ AUGŠU VAI LEJU?

DDD: *Kā latvietim pretoties tautas pazudināšanas plānam?*

Leonards Inkins: Sāksim ar to, ka latvietis ir tas, kurš runā un domā latviski. Bet tas nemaz nav tik viegli. Tomēr ir kāda lieliska recepte – nopērc bērniem krājkasīti, un, tikko mamma vai tētis saka *davai, čau, okei*, tad bērns ar trauciņu pieskrien klāt un prasa latīņu. Jāvienojas, ka naidīna, kas tur sabirst, būs bērnam. Šis ir lielisks cenzors mājā. Bērns, klausoties, meklējot kļūdas, arī pats iemācās.

Sāksim vismaz mājās runāt latviski. Un, kad iemācīsimies runāt latviski, tad iemācīsimies arī domāt latviski, un, kad iemācīsimies domāt latviski, arī mūsu attieksme pret notiekošo kļūs latviskāka. Tā mēs sakustēsimies.

DDD: *Tomēr ar to vēl nepietiks. Pareiza valodas lietošana ir svarīga, tomēr vēl būtiskāks ir domu virziens un mērķis. Varam runāt un domāt pavisam latviski, tas ir, pareizā, tīrā latviešu valodā, bet tad, ja mūsu domas nebūs virzītas uz tautas augstākajiem ideāliem, mēs tik un tā nepaglabāsim tautu no iznīcības. Laikraksta “DDD” pamatā ir cīņa par okupācijas un kolonizācijas seku novēršanu, kas ir pirmais solis uz latviešu tautas dzīvības glābšanu. Pārsteidzoši, cik daudz latviešu nesaprot, ka deokupācijas un dekolonizācijas veikšana ir obligāta.*

L.I.: Viņi nesaprot tāpēc, ka viņiem personiski tā nešķiet nepieciešama. Kad Valērija Novodvorska bija aizturēta, un čekas izmeklētājs ar viņu runāja, viņa teica: “Jūs jau te varat mūs tramdīt un darīt visu, bet, ja par to uzzinātu tauta, tad jums būtu gals klāt.” Izmeklētājs atbildēja: “Naivā meitene, ja tauta par to uzzinātu, jūs tā tauta nolinčotu...” Un tā diemžēl ir taisnība.

Nav tā, ka daudzi latvieši nezina, kas ir deokupācija, dekolonizācija un deboļsevizācija, bet gan viņi to negrib zināt. Šādas runas, šādas domas viņiem traucē dzīvot. Viņi negrib ne jūs, ne mūs vienkārša iemesla dēļ – mēs viņus apgrūtinām.

DDD: *Vai tāpēc, ka atgādinām, cik daudz vēl darāms?*

L.I.: Jūs droši vien zināt stāstu par Sokrātu, viņa audzēkņiem un pretim nākošo prostitūtu. Sokrāts iet pa ielu un kaut ko stāsta saviem audzēkņiem, pre-

tī nāk prostitūta un saka: “Ko tu viņiem tur bore? Es pamāšu ar pirkstu, un viņi nāks man līdzī, nevis tev.” Bet Sokrāts atbildēja: “Ejot tev līdzī, viņi kāps pa kāpnēm uz leju, taču, nākot man līdzī, viņi pacelsies pa kāpnēm uz augšu.”

Lielākā problēma ir tā, ka esam attālinājušies no garīgām vērtībām. Un, ja mēs atsakāmies no Dieva, tad mums ir ļoti viegli kāpt pa kāpnēm uz leju – pie velna.

DDD: *Deokupācija un dekolonizācija būtībā ir tautas goda un cieņas atjaunošana – tā ir cīņa par mūsu nācijas tiesībām uz attīstību. Tā taču ir?*

L.I.: Nu, protams! Tad, kad Latviju okupēja, bija daudz cilvēku, kas tam pretojās – nacionālie partizāni, pagrīdes grupas... Tas, ko jūs darāt, ir tās pašas pretošanās turpinājums. Vara nav mainījies, vien izlabojusi kļūdu, ko pieļāva 1940. gadā. Tad viņi paņēma šo valsti, bet nepaņēma karogu un himnu, bet tagad viņi paņēma arī karogu un himnu.

DDD: *Turklāt tad cilvēki vēl saprata, ka kaut kas nav kārtībā, taču tagad daudzi domā, ka viss ir kārtībā – okupācija beigusies, un neatkarība ir atjaunota.*

L.I.: Jā, tieši tā. Viņiem taču pat televīzijā pasaka priekšā, uz kādiem matračiem ir jāguļ, ko jāēd, kādas filmas jāskatās, uz kādām sporta spēlēm jāiet... Iedomājieties, ja kaut desmito daļu no tās enerģijas un naudas, kā arī laika, kas tiek iztērēts līdzjutības pasākumos hokeja spēlēs, izmantotu cīņā par deokupāciju, par dekolonizāciju, par deboļsevizāciju – par latvisku Latviju, mēs dzīvotu citā valstī!

DDD: *Pilnīga taisnība.*

L.I.: Tā ir cilvēku izvēle, un beidzot latvietis bauda savas izvēles sekas – viņam ir jābēg prom no šīs valsts.

LAI INDE PĀRSTĀJ DARBOTIES!

DDD: *Daudz nejdzību notiek ne tikai Latvijā, bet visā pasaulē. Diemžēl vairums cilvēku ir aklī un tās nesaskata.*

Leonards Inkins: Par to būtu jārunā pilnīgi citās kategorijās – ir ļaunums, ko daži sauc par sātanismu. Tas ir pa istam un pa istam arī darbojas, un tam ir ļoti daudz palīgu un izpildītāju. Anglija jau ir aizmurgojusies tik tālu, ka jaunajā Bībeles tulkojumā angļu valodā homoseksuālisms ir nevis nosodīts, bet uzslavēts. Jo, redziet, Dievs – tā ir mīlestība, un homoseksuālisms arī esot

mīlestība, tikai citāda.

Ļaunums nekad nenāk ar ļauniem vārdiem – tas nāk ar labiem, skaistiem vārdiem. Arī narkotikas nenāk ar ļaunumu, ar sāpēm – tās nāk ar prieku, ar baudu u.tml. Galvenais ir cilvēkam iestāstīt, ka jādzīvo viegli, jo pēc nāves nekā vairs nav – dvēsele, ja tāda vispār ir, sapūst kopā ar miesu. Tāpēc ir jāpaspēj dzīvot šodien un nav jādomā, kas būs rīt vai parīt, jo rītdienas taču nav. Tātad ir jādzīvo ar baudu. Un cilvēks lasa grāmatas – ne jau tādas, no kurām viņš kaut ko var iemācīties, lai

nesaskata nepieciešamību pulcēties. Taču, ja pienāks brīdis, kad cilvēks beidzot sāks domāt, viņš meklēs – kur. Tāpēc ir vajadzīgs šis karogs, zem kura pulcēties. Bet tiem, kuri šo karogu tur, ir jābūt gataviem brīdim, lai šos cilvēkus nevis pazudinātu, nevis aizvestu uz vēl vienām barikādēm, bet vestu pa pareizo ceļu.

Jūsu laikraksts ir karogs, un kā karogs tas ir jāsauglabā. Tā ir jūsu sūtība. Tāpat kā karā – ir cilvēks, kurš tur pulka karogu, un kamēr ir karogs, ir arī pulks. Karogu tur viens cilvēks, varbūt divi – netur

“Mīlestības definīcija ir ļoti vienkārša: es vēlos, lai tam, kuru es mīlu, ir labāk, vienalga, vai tas man ir izdevīgi vai nav. Bet bieži cilvēkiem mīlestība patiesībā ir pārgērbts egoisms – lai pašam ir labāk un patīkamāk. Viņi nemīl šo valsti, viņi nerīkojas tā, lai valstij ir labāk, bet gan tā, lai pašam ir labi.”

paņemtu līdzī nākamajā dzīvē, bet tādas, kas viņa dzīvi saīsina.

DDD: *Pēc tam viņš jautā: kāpēc man tā ir jācieš?*

L.I.: Jā. Aleksandrs Balodis grāmatā “Kosmozofija” jautā dēmoniem: “Kāpēc jūs tā darāt? Jūs taču saprotat, ka agri vai vēlū par to visu būs jāmaksā!” Viņam atbild: “Mēs cenšamies sevi apdullināt un par to nedomāt. Ja mēs sāksim domāt, mēs vairs nevarēsim tā rīkoties.”

To pašu ļaunums dara ar cilvēkiem: viņus apdullina un pakļauj. Ja patiešām cilvēks grib ieraudzīt pasauli patiesajās krāsās, pirmais, ko es iesaku, vismaz mēnesi nepirkt un nelasīt nevienu laikrakstu, neklausīties radio, neskatīties televīziju – pilnīgi neko. Tas ir vajadzīgs, lai inde, kas visu laiku ir pilināta, pārstātu darboties, un cilvēks kļūtu ieraudzīt, uztvert un saprast spējīgs. Kāda gan jēga atkarīgam cilvēkam ir stāstīt, cik tas ir slikti. Viņš taču ir atkarīgs!

DDD: *Bet mūsu laikraksts, es ceru, taču nebūtu pieskaitāms pie indes pilinātājiem?*

L.I.: Ziniet, kas ir jūsu laikraksts? Tas ir vairāk nekā laikraksts, vairāk nekā rakstītais vārds – tas ir karogs, zem kura pulcēties. Cilvēki šobrīd varbūt

viss pulks, bet karogs ir vajadzīgs, lai būtu pulks. Arī, lai būtu Latvija, lai būtu latvieši, ir vajadzīgs karogs. Bez karoga nebūs nekā.

DDD: *Paldies par ļoti augsto novērtējumu! Tomēr ir jāpiebilst, ka šo karogu tur arī mūsu lasītāji – ar savām labajām, taisnīgajām domām, jūtām un darbiem. Mums visiem ir jābrūņojas ar pacietību, jo ārēji vēl nav lielu panākumu šajā karā. Karš ir par cilvēku apziņām – vai tās saskatīs patiesību, vai arī paliks maldos. Taču pacietībai ir jābūt aktīvai.*

L.I.: To, ko jūs rakstāt un sakāt, kristieši sauc par prieka vēsti. Cilvēks ir sapratis, viņš ir priecīgs, ka ieraudzījis gaismu, bet viņam ir jāiet un jādālās ar šo gaismu... Cilvēks, kurš patiešām ir uzzinājis, patiešām ieraudzījis šo prieka vēsti, nespēj klusēt, viņš nespēj nedalīties. Mums nevajag sev pārnest, ka neprotam visus uzrunāt tādā valodā, lai viņi mūs saprastu, jo ir jāapzinās, kāds milzīgs pretpēks strādā. Mēs esam kā piļiens jūrā pret šo pretpēku. Un viņiem ir tik daudz laika, tik daudz speciālistu, tik daudz naudas – tas patiesībā ir brīnums, kas mēs vispār vēl esam. Viņi vēro un gaida katru pieļauto

kļūdu. Jābūt uzmanīgiem.

DDD: *Augstākie Spēki palīdz tiem, kas cīnās par patiesību.*

L.I.: Jā, Viņi palīdz.

KUR IR MŪSU DOMAS, TUR ESAM PAŠI

Leonards Inkins: Būtu jāsaprot, ka Krievijā, Anglijā vai Latvijā valsts amatpersonas nav cilvēki ar kaut kādu pārliecību. Viņi ir indivīdi, kas cenšas pēc iespējas labāk iekārtoties, vairāk nopelnīt – viņi

Dievu mums patiesībā nevajag – mums vajag tikai to, ko Viņš var iedot... Bet vai esat dzirdējuši aizlūgumu, lai kādam mazinātos lepība, iedomība, ļaunums? Šādu aizlūgumu nav.

DDD: *Turklāt retais jautā: “Dievs, kā es varētu Tev palīdzēt?”*

L.I.: Tieši tā. Tiek lūgts tikai tas, ko pašam vajag. Ja esmu saslīmī, man vajag Dievu, bet, kad esmu vesels, man Viņu nevajag. Varbūt vienīgi caur sāpēm cilvēks sāk domāt?

DDD: *Iespējams, arī mūsu tauta caur sāpēm sāks domāt un sapratis,*

rūpējas tikai par sevi. Es nedomāju, ka Putins rūpējas par Krieviju. Viņš rūpējas personiski par sevi. Viņam ir pilnīgi vienalga, vai tāda Krievija ir vai nav – tas ir instruments, kas viņam palīdz rūpēties par sevi.

Mēs varam jautāt mūsu prezidentiem, mūsu ministriem, arī parastiem cilvēkiem, lai viņi godīgi atbild, cik sekundes dienā katrs ir domājis par to, kas notiek Latvijā, cik daudz tas viņam ir rūpējies un spējis? Arī tēvreizi skaitot, viņš vēl nav divus vārdus pateicis, kad domās jau ir slīmnīcā, tirgū, skolā vai vēl kaut kur, nespējot pats saprast, ko viņš tajā brīdī saka.

Ir kāds stāsts. Pirmajos gadsimtos satikās divi kristieši, viens saka: “Zini, man ir nepārtraukta lūgšana, es visu laiku lūdzu Dievu.” Otrs esot atbildējis: “Tev nav nekādas lūgšanas, jo tu esi pie lūgšanas vārdiem pieradis tā, kā citi pierod pie lamu vārdiem.” To pašu var teikt par mūsu cilvēkiem – par vis kaut ko viņi ir domājuši, bet cik minūtes dienā viņiem ir rūpējies tas, kas notiek ar Latviju? Paklausieties dievkalpojuma baznīcā – nu, tagad visi lūgsimies, lai tam Liepājā būtu tas, lai šim būtu darbs u.tml., – mēs lūdzam par visu ko, lai tik Dievs mums iedod. Pašu

ka nedrīkst samierināties ar okupantu un kolonistu klātbūtni?

L.I.: Manuprāt, cilvēku, kas to ir sapratuši nav nemaz tik maz. Tas, ka mēs cits par citu nezīnām, ir mērķtiecīgs politikas rezultāts. Atcerieties, kad Doma laukumā bija mītiņš pret Abrenes atdošanu, nevienā plašās saziņas līdzekli – ne latviski, ne krieviski – tas netika pieminēts. Par ko tas liecina? Par to, ka aiz visa stāv viens saimnieks, kurš abus – gan krieviskos, gan latviskos – spēj ietekmēt un raustīt. Kristieši to sauc par antikrista nākšanu pie varas. Tagad par dzīves jēgu tiek uzskatīta viegla dzīvošana.

Protams, laicīgajās domās mēs nevaram atrast pareizās atbildes. Prāta zināšanas arī pašas par sevi vēl neko nedod. Piemēram, velns – viņš zinās visus Svētos Rakstus no galvas, labāk par mums, bet viņš būs un paliks velns. Tāpat arī visā citā – svarīga ir attieksme. Ja man šodien būtu iespējas un daudz naudas, es to izmantotu tā, kā jūs teicāt, jo man dzīvē daudz ir spējis. Bet, ja man nebūtu spējis, pieļāuju, ka tā nedarītu. Dzīvē mūs bieži ieliek situācijās, kad ir jāizvēlas.

Turpinājums 7. lpp.

NO KUKUĻIEM TOP BĀBELES TORNIS

E.Andersons

Anglo-Latvian
Friendship and
Cooperation Group,
Ex-priekšsēdis

Laikā, kad Rietumu pasaule arvien vairāk mēģina norobežoties no Austrumu nelegālajiem ieceļotājiem, kuri meklē sev izdevīgas un viegli izmantojamas zemes savas dzimtas pavairošanai, Latvijas valdība ne tikai atvieglo dzīves apstākļus mūsu vakardienas apspiedējiem un iznīcinātājiem, bet arī iekļauj tos mūsu valsts pārvaldē, lai ar laiku viņi varētu pilnībā iznīcināt gan latviešu valodu, gan arī Latvijas valsti un tautu.

Latvija nav vienīgā valsts pasaulē, kur valdība un ierēdņi pieprasa un saņem kukuļus, lai izpildītu to devēju nelikumīgās prasības, bet citur tiesu iestādes ir vairāk atšķirtas no valsts varas un drīkst izmeklēt politiķu koruptīvo rīcību. Latvijā tiesām šādu iespēju nav."

Lai gan Krievija rada lielu spiedienu pret Baltijas valstīm un sevišķi pret Latviju (ar apmaksātu un Krieviju mīlošu Rietumu diplomātu palīdzību), tas nav iemesls padoties šim spiedienam, jo neviena Rietumu valsts vai diplomātiskais pārstāvis nav rakstiski vai oficiāli paziņojis, ka Latvijai būtu jāpilda tādi valodas prasmes noteikumi, kuras šo noteikumu izvirzītāji pašu valstīs neliek lietā un arī pretojas tiem.

Nevienā pasaules valstī, kura sākotnēji nav daudzvalodīga (kā Šveice), neviens pašvaldības vai valdības ierēdnis nerunā citā, kā vien šīs valsts valodā. Pieprasījums valsts ierēdņiem runāt valsts valodā nav ne cilvēktiesību, ne minoritāšu tiesību pārkāpums. Šī valodas prasības norma lielākoties nemaz nav ar likumu noteikta, bet to izpilda visās valstīs kā pašsaprotamu noteikumu. Ja tas tā nebūtu,

tad, piemēram, Anglijā un Amerikā būtu jārunā gan drīz simts dažādās valodās. Varbūt kungi grib Rīgu saukt par Bābeli, kura tad būtu pasaules centrs, bet viņi – pasaules naba? Par Latviju tad varēs lasīt vien vēstures grāmatās, un latviešu valodu skaidros vien vecu valodu pētnieki.

Ar fiziskiem draudiem (tiem, kuri nav piekukuļojami) un ar naudas prēmijām (tiem, kuri ir piekukuļojami) Latvijas politiķi tiek nesaudzīgi virzīti izpildīt Krievijas valdības vēlmes vēlreiz – šoreiz uz visiem laikiem iekļaut Latviju Lielkrievijā, atņemot pamatiedzīvotājiem valodu un pašnoteikšanās tiesības. Varasvīru negausīgā mantrausība

un nevērība pret valsts labklājību jau sen latviešu tautai bija zināma, bet krievu piedesmit gadu ilgās smadzeņu mazgāšanas dēļ latviešu tauta neapver, ka tukši solījumi no varaskāru valstsvīru mutēm, ir jāsalīdzina ar viņu darbiem varas gaitēs, un jāatspoguļo vērtīgie no nevērtīgajiem.

Latvija nav vienīgā valsts pasaulē, kur valdība un ierēdņi pieprasa un saņem kukuļus, lai izpildītu to devēju nelikumīgās prasības, bet citur tiesu iestādes ir vairāk atšķirtas no valsts varas un drīkst izmeklēt politiķu koruptīvo rīcību. Latvijā tiesām šādu iespēju nav.

Korupciju ir grūti apkarot arī tadēļ, ka lielākā daļa korumpantu ir ārzemju agenti, kuru izsekošanu un izmeklēšanu daļēji koruptīvā, nedisciplinētā un arī slikti apmācītā policija nespēj veikt. Policija arī ir pakļauta politiskai, nevis tiesiskai varai.

TU – ZEMES SAIMNIEKS – NEVIS VERGS!

Pats būdams vergs,
Viņš verga važas
Grib saviem līdzcilvēkiem kalt!...
Met, latviet, važas prom!
Atliec muguru staltu!
Paveries apkārt skatienu gaišu!
Šī Zeme ir Tava!
Šie lauki un kalni, un meži ir Tavi!
Šīs upes un ezeri arī ir Tavi!
Teic slavu Visvarenam!
Viņš Tev to ir devis!
Tu esi šīs zemes – Latvijas
Īstais saimnieks!

Maiga Guna Jākobsone

LEĻĻU TEĀTRĪ – sodomijas “maigā” propaganda

Turpinājums no 1. lpp.

Šajās dienās iegriežos Leļļu teātrī, vēloties uzzināt, ko tad par to domā paši darbinieki. Pirmo satiku teātra administratori – **Diānu Silīņu**. Jautāju, kā viņa to vērtē? Izvērtās šāds dialogs:

– Bet tur jau nav tikai tas, tur ir vēl daudzas citas lietas...

– Bet es jautāju tieši par šo – par divu vīriešu maigošanos, kas arī tur ir, un tas tur netiek nosodīts kā netikums?

– Tas ir tikai nebūtisks sižetiņš...

Runāju ar teātra sabiedrisko attiecību vadītāju – **Andu Dzenīti**. Attieksme ir tieši tāda pati: jā, uzvedums rāda homoseksuālu

To visu noklausījies, stipri apjucis, piezvanīju godavīram, **Voldemāram Dziedātājam**, kurš Leļļu teātrī ir nostrādājis garus 36 gadus, no tiem 10 gadus bijis tā direktors, tagad pensijā. VDziedātājs ir Triju Zvaigžņu ordeņa kavalieris un tagad arī Latvijas Ordeņa brālības valdes loceklis. Par šī uzveduma amorālo saturu viņš ir sašutis un saka:

“Leļļu teātris gadu desmitiem ir audzinājis bērniem tikumību un labestību, un ir nožēlojami, ka tagad tiek popularizētas homoseksuālas ainas. Man tas ir nepieņemami un es to noteikti nosodu!”

...kopš pavasara Leļļu teātra iestudējumā “Pavasara atmoda” tiek rādīta divu puīšu maigošanās kā normālas attiecības starp diviem vīriešiem.”

ainu, bet reklāma tā nav. Citiem vārdiem, Leļļu teātra personāls ir tā iesprūdis jaunajā geju popularizētāju lomā, ka netiek no tās vairs ārā un ir gatavi līdz galam apgalvot, ka zils ir balts, bet, ja vajag, arī otrādi.

Cik tāda divkosība ir velnišķīgi viltīga, neslēpj pats Leļļu teātra aktieris **Aleksandrs Jonovs**:

“Jā, izrādē ir aina arī ar puīšu mīlestību, bet mēs nereklamējam šādas attiecības, tikai parādām, ka arī vīriešu starpā var pamosties jūtas.”

Ļoti iespaidīgu komentāru par šo notikumu sniedza **J.Mežsarga**, kas pati ir māte:

“Ne viss, kas ar pindzeli uzmaļēts uz audekla, ir glezna, tāpat ne viss, kas notiek uz skatuves, ir uzskatāms par mākslu.

Par gaumi, protams, strīdas, bet es uzskatu, ka skatuve ir mākslai; novirzu analīze – medicīnai un psiholoģijai. Pusaudzī ir hormonu pārpilni sava “ceļa meklētāji”, un nevajadzētu viņiem rādīt, ka var iet arī strupceļā... Tikai paši homoseksuālie cilvēki zina, cik tas ceļš ir

Skats no izrādes “Pavasara atmoda”.
Ekrānuzņēmums.

grūts, sarežģīts un kādas ir šī ceļa beigas. Nodevība, mūžīga slēpšanās, necieņa no apkārtējo puses, normālas ģimenes ar bērniem neiespējamība... lai cik ļoti viņi gribētu ar savu “atšķirīgumu” lepoties, rīkojot “Praidus”, tas nav patiesi iekšējs lepnums. Tā ir traģēdija, apzināta vai labākajā gadījumā – neapzināta.

Tāpēc es uzskatu, ka nav jārāda bērnam cigarete, ja nevēlies, lai viņam rastos interese smēķēt. Tā rodas interese iet pa bīstamu taku. Šī interese nerodas tajā brīdī – **tajā brīdī rodas pieļaujamības sajūta**. Režisori mēdz būt jauni un ne tik jauni. Jaunajiem gribas rādīt ko neredzētu, nebijušu, demonstrēt uzdrīkstēšanos. Iekļūt “ļaužu valodās”, gūt popularitāti. Tāpat ir māksliniekiem – katrai jaunai paaudzei gribas atšķirties no iepriekšējās un arī no visām pārējām, gribas būt oriģinālam... **Tā rodas gleznas ar oranžajiem klotzēpodiem...**

Katrs godprātīgs cilvēks saprot, ka tie morāles un tikumības padomi, ar kuriem aug bērni un jaunatne, nākošajām paaudzēm ir izšķiroši ne tikai viņu pašu dzīvēm, bet arī valsts labklājībai, jo bez tikumiskās attieksmes nevar veidot stipru ģimeni, kurā aug kupls pulciņš laimīgu bērnu.

Tādā gadījumā, kādēļ mums maksāt nodokļus, ja ar mūsu naudu samaitā mūsu bērnus? Tādēļ atbildība par to ir jāprasa gan no valsts pirmajām personām, gan arī no Kultūras ministrijas, kas tieši veidā ir atbildīga par šo iestādi.

Netikumības legalizēšana ir ne tikai Satversmes 116. panta pārkāpums, bet arī noziegums pret savu tautu. Mums, latviešu sabiedrībai, ir jādara viss iespējamais, lai šī izrāde tiktu apturēta, bezatbildīgie sodīti un Leļļu teātrī ieviesta pienācīga kārtība, kas nāk par svētību mūsu bērniem un mazbērniem.

PAR “LUMPEŅLATVIEŠIEM”

Vilhelms Klincāns

Jūrmalā

19. septembrī uz Elijas ielas 17. namu, kur atrodas arī “LNT” studija, es aiznesu laikraksta “DDD” jaunāko numuru, lai to ievietotu dažādu uzņēmumu pastkastītēs. Garām gāja aptuveni 50–60 gadus vecs, bārdains vīrs, kurš, ieraugot manās rokās laikrakstu “DDD”, paziņoja, ka šo aviāzi šajā mājā nedrīkst ienest, un izrāva man to no rokām.

Es šim vīrietim pajautāju, ar kādām tiesībām viņš tā rīkojas, kas viņš tāds ir?! Prasīju, lai nosauc savu vārdu, uzvārdu un amatu. Vīrs atbildēja, ka esot

šīs mājas pārvaldnieks, un sauca palīgā vestibila dežurantu, lai mani izraidītu ārā. Rodas jautājums: kāpēc publiskā vietā – ēkā, kur atrodas daudzu uzņēmumu biroji, arī telekompānijas “LNT” telpas, vīrs ar latvisku vārdu Jānis liedz citiem latviešiem saņemt un lasīt laikrakstu “DDD”?

Starp citu, ar neizskaidrojama naida izvirzumu pret laikrakstu “DDD” šajā mājā sastopos jau trešo reizi – un tieši no latviešu puses! Kad liku pastkastītēs iepriekšējo avīzes numuru, pie manis pienāca 25–30 gadus jauns latviska izskata vīrietis, paņēma rokās “DDD” un jautāja: “Kā jūs, tie nacionālpatrioti, domājat veikt to dekolo-

nizāciju, un kas tad strādās, kad tie okupanti aizbrauks?” Atbildēju, ka gan valsts varai, gan ikvienam saprātīgam latvietim ir jāpalīdz šiem nelaimīgajiem, nelojālajiem un latviešus nīstošajiem svešautiešiem atgriezties savās etniskajās dzimtenēs vai arī doties uz citām valstīm, lai nebūtu jāmokās naidā pret pamattautu – latviešiem.

Kad nelojālie svešinieki, kas ir ieradušies okupācijas laikā, būs aizvākušies, atbrīvosies daudz darba vietu un dzīvokļu latviešiem, kuri tagad ir spiesti strādāt smagus vergu darbus ārvalstīs un ļoti vēlas atgriezties Latvijā. Toreiz jaunajam cilvēkam es ieteicu mazāk rūpēties par nelojālo svešinieku labklājību, bet vairāk domāt un rūpēties par paša un savu bērnu nākotni Latvijā, tāpēc – nevis apkarot laikrakstu “DDD”, bet to lasīt! Tad arī prāts un lietu saprašana vairošies.

Tos latviešus, kuri ir kļuvuši kūtri, glēvi, slinki, alkatīgi, vienaldzīgi, nodevīgi, zagļīgi un nedomā par savu, savu bērnu un Latvijas nākotni, starptautisko tiesību zinātņu doktors Juris Bojārs un slavenais režisors Aldis Hermanis nosauca par “lumpeņiem”. Diemžēl šādu “lumpeņlatviešu” ir savairojies tik daudz, ka viņi Latviju un latviešu tautu ir iedzinuši galīgā postā. Nesen Strēlnieku laukumā par desas luņķi sparīgi un agresīvi pīketēja pensionāri. Taču,

kad notika referendums par pensiju palielināšanu vismaz līdz iztikas minimuma līmenim, tad daudzi pensionāri balsot negāja, bet sēdēja pie televizoriem un skatījās “Hameleonu rotaļu” piectūkstošo ūdenssrieli...

Arī tad, kad jūdasi balsoja par Abrenes apmaiņšanu pret sprāguša ēzeļa ausīm, arī tad pie Saeimas nenāca protestēt un pat neatbalstīja puskailo jauniesu protestu lielajā ziemas salā. Es biju. Ja būtu ieradušies kaut vai tūkstotis protestētāju, jau tad jūdasi “noraustītos”, un Abrene, iespējams, netiktu atdota. Abrenes atdevējiem sen bija jābūt aiz restēm, bet, pateicoties “lumpeņlatviešiem”, viņi vēl joprojām sēž deputātu, ministru, ierēdņu un citās bagātīgi apmaksātās vietās, grūžot tautu vēl dziļākā postā. Viena no viņu jaunajām rūpālām – tagad intensīvi tiek iztirgoti nekustamie īpašumi ārzemniekiem, kas šādi saņem uzturēšanās atļaujas; tā tiek īstenota modernā jeb “maigā” okupācija.

MĪLĒSIM SAVU TAUTU UN VALSTI PATIESI!

Turpinājums no 5. lpp.

KRIMINĀLLIETA, PAR KURU NAV KAUNS

Leonards Inkins: Pirms vairākiem gadiem pret mums – tolaik ASF “Latvietis” – bija ierosināta krimināllieta pēc tā paša panta, pēc kura mani apsūdz arī šoreiz, tikai tad to ierosināja Satversmes aizsardzības birojs. Tad pāris Satversmes Aizsardzības biroja darbinieku atnāca uz Universitāti, kur mūsu organizācijas prezidents Jānis Kušķis bija pasniedzējs, iegāja pasniedzēju telpā, kur visi sēdēja, izvilka savas apliecības, pateica, no kurienes viņi ir, pastāstīja, pie kā atnākuši, aizgāja pie priekšnieces, kurai bija atsevišķa telpa, palūdza, vai viņi nevarētu tur parunāties ar šo cilvēku, pie kā speciāli ir atnākuši...

Saprotiet, ja pie kāda cilvēka atnāk Satversmes aizsardzības biroja darbinieki, tad šis cilvēks tiek uzskatīts par aizdomīgu – tāpat viņš ir izdarījis kaut ko ļoti nopietnu, pretvalstisku. Tā apkārtējie sāka

domāt. Katrs prātoja: pag, vai tikai es pārāk bieži neesmu ar viņu kopā kafiju dzēris, vai tikai neesmu pie viņa bijis mājās kādā dzimšanas dienā, vai tikai arī mani tagad nesāks iztaujāt par kaut ko...

Protams, Jānis Kušķis ir cilvēks, kuru nevar šādi iebiedēt – viņam ir sava pārliecība. Taču tā tas notiek – šie drošbnieki pie visiem staigā. Mēs tikko esam paspējuši kādam piezvanīt un parunāt, kad viņi jau ir klāt un jau ietekmē.

DDD: Kad tika ierosināta krimināllieta pret “DDD”, tad Aivaram Gardam un Līgai Muzikantei atņēma preses akreditācijas darbam Saeimā. Ingrida Udre, tā laika Saeimas priekšsēdētāja, nekautrējās rakstiski paskaidrot, ka tas ir tāpēc, lai Saeimā netiktu uzdoti naidu kuri-noši jautājumi...

L.I.: Šādas ir viņu metodes – sak, ne pret vienu normālu cilvēku taču neierosina krimināllietas, tā tad ir kāds pamats, kāpēc apsūdz... Un tā tiek radītas pret jums aizdomas apkārtējos cilvēkos.

DDD: Arī presē, piemē-

ram, televīzijā, rādīja, kā un par ko apsūdz “DDD” veidotājus, bet, kad visas trīs tiesu instances pilnībā attaisnoja, tad prese klusēja...

L.I.: Protams. Taču nākamajā Nirnbergas tribunālā tie, kas tagad tā dara, stāstīs: tādi bija likumi, tā man lika darīt, un pats neesmu vainīgs, jo es jau patiesībā nemaz tā negribēju...

DDD: Drikt taču nepildīt prettiesiskus rīkojumus?

L.I.: Drikt nepildīt – tas nozīmē padarīt tukšāku savu ledusskapi. Tur nav nekādas valstiskas domāšanas, visam apakšā ir tikai personiskā labklājība. Šie cilvēki nezina, kas ir mīlestība. Bet mīlestības definīcija ir ļoti vienkārša: es vēlos, lai tam, kuru es mīlu, ir labāk, vienalga, vai tas man ir izdevīgi vai nav. Bet bieži cilvēkiem mīlestība patiesībā ir pārgērbts egoisms – lai pašam ir labāk un patīkamāk. Viņi nemil šo valsti, viņi nerīkojas tā, lai valstij ir labāk, bet gan tā, lai pašam ir labi.

DDD: Tad mēs varam

novēlēt katram latvietim patiesi mīlēt Latviju un latviešu tautu.

L.I.: Jā, patiesi mīlēt! Tāpat, kā tu mīli savu bērnu, savu ģimeni.

Kāds no svētajiem ir teicis: “Neglāb citus, jo tu nevienu neizglābsi, – glāb sevi.” Ko nozīmē glābt sevi? Nemelo, nezodz, esi drosmīgs – ja tu dzīvosi tā, tad apkārtējie redzēs un mēģinās darīt tāpat, un tu izglābsi gan sevi, gan viņus. Bet, ja tu visu laiku staigāsi stāstīdams, kā viņiem ir jādzīvo, lai glābtos, tad neizglābsi ne sevi, ne viņus.

Arī Jēzus Kristus teica: “Piemēru esmu jums devis, dariet tāpat.” Ar administratīvām metodēm to panākt nevar.

Mēs dzīvojam interesantā laikā. Es to varbūt nepiedzīvošu, bet jūs piedzīvosit, kad piepildīsies ļoti daudzas lietas, un nemaz tik ilgi nebūs jāgaida. Mēs dzīvojam laikmetā, kādā cilvēce vēl nekad nav dzīvojusi. Pāvērsiens būs liels – visas pasaules mērogā.

Gribam vai negribam, mums ir jāsaprot, ka esam

saistīti ar visu pasauli. Mēs esam saistīti – asinsvadi iet krustām, šķērsām, bet sirds, kas visu komandē, atrodas citur, nevis Latvijā. Bet, kad šī sirds cietīs no infarkta vai insulta, tad asinsvadi mūs īpaši vairs neietekmēs, un mēs paši sevi varēsim ietekmēt. Tas notiks visai drīz, es pietie-

jāpaspēj šodien izdarīt vissvarīgāko.

DDD: Bet, kas ir vissvarīgākais?

L.I.: Tad, kad tu zini, ka šī ir pēdējā diena, gan tad tu zināsi, kas ir vissvarīgākais.

Vēl par krimināllietu – šī laikam ir vienīgā reize manā dzīvē, kad mani par

“Iedomājieties, ja kaut desmito daļu no tās enerģijas un naudas, kā arī laika, kas tiek iztērēts līdzjutības pasākumos hokeja spēlēs, izmantotu cīņā par deokupāciju, par dekolonizāciju, par deboļševizāciju – par latvisku Latviju, mēs dzīvotu citā valstī!”

kami daudz zinu, kas par to liecina, bet tas jau ir atsevišķs stāsts, kam būtu vajadzīgs atkal diezgan garš raksts vai filma. Daudziem tas būs sāpīgi.

DDD: Tāpēc ir jābūt aktīvai gaidīšanai – ik brīdī tas var notikt...

L.I.: Jā, kristietība māca, ka katra diena ir jādzīvo kā pēdējā. Tāpēc

kaut ko ir apsūdzējuši, bet man par to nav kauns, jo neko noziedzīgu ne pret latviešiem, ne tautu neesmu darījis.

Kā teica Konstantīns Pupurs, uzzinot par ierosināto krimināllietu: tevi apsūdz par to, ka tu mīli Latviju!

Intervēja Liene Apine

TREŠĀ “ATMODA”

Alfrēds Ābele

Grāmatu “Par tautu” un “Par valsti” autors

Despotiski totalitārās pakļaujošās varas sabrukums nebūt vēl nenozīmē visu pakļauto etnosu atbrīvošanās cīņu uzvaru un nokļūšanu tautu stāvoklī, bet tikai ļaunuma impērijas sašķīšanu gabaliņos. Vienā tādā gabaliņā – lēģerī, kuram pazuduši iežogojumi, 1990. gadā pēkšņi palika arī latviešu etnoss. Kādā stāvoklī?

Vai latvieši, kā etnoss, bija gatavojušies varas pārņemšanai, vai tiem bija kāda sava sabiedriska organizācija varas pārņemšanai? Tādai bija jābūt, ja latvieši būtu izgājuši atmodas stadiju. Nekā tāda latviešu nacionālistiem nebija! Pat tad, kad citas etniskās grupas LTF ietvaros organizējās savās nacionālajās biedrībās, latvieši gulēja. Esot kauns savā valstī, pie varas (ko bija iedomājušies par savu), radīt latviešu nacionālo biedrību: tas tik liecināšot par mūsu nevērību. Nav nekā arī šodien, pēc 25 gadiem. Nu, tad nečikstiet!

PAR KADRIEM

Vispārzināms un praktiski pārbaudīts ir Josifa Staļina teiciens: “Kadri izšķir visu!” LR “atjaunošanas” brīdī kadri bija tikai Latvijas Kompartijas ideoloģiskajam sekretāram Anatolijam Gorbunovam

vam: Latvijas Kompartijas (LKP) un Valsts Drošības Komitejas (VDK) kadri. Pārsteidz, ka ne tikai šie kadri izrādījās viņa rīcībā, bet arī visa Pasaules Brīvo Latviešu Apvienības (PBLA) vadība. Viņa varā nonāca okupantu varas pakalpiņu – latviešu – organizētā un pārpildītā Latvijas Tautas fronte (LTF) jeb Latvijas “padomju tautas” organizācija, kurai nez kāpēc ticis piešķirts latviešu tautas nacionālās atmodas trešais kārtas numurs.

Tie latvieši un citi nekrievi, kas iestājās PSRS Kompartijā, skaidri zināja, kas Krievijā tā ir par valsts varas organizāciju un kāda ir attieksme Kompartijai pret nekrievu etnosiem bijušajā Krievijas cara impērijas teritorijā. Tātad viņi apzināti nodeva sevi pret savu etnosu vērstas svešas varas kalpībā. Jo necerēja, ka šī vara bruks un par nodevību būs jāatbild savējo priekšā. Tolaik svarīgāk bija tikt pie komunistu biedra kartes, jo tā solīja ne mazākus personiskos labumus par augstskolas diplomu. Tīru “idejisko”, kas iestājās kompartijā, lai cīnītos par savas tautas gaišāko nākotni, jau bija stipri maz: latviešiem varbūt arī A.Rubiks. Pārsvārā visi bija pašlabuma meklētāji.

Tad, lūk, šī komunistu masa tika ietrenēta demokrātiskam centrālismam, kas praktiski nozīmēja bezierunu paklausību PSKP Politbirojam. Šie “tovarišķi” bija no Demokrātiskā Centra viegli un droši va-

dāmi, jo katram skapī bija kāds nodevības skelets. Paklausība Centram jau iekodējās komunistu gēnos. Pašradošam sabiedriskam darbam šie cilvēki-invalīdi bija nederīgi, viņi mācēja tikai kalpot. Te arī slēpās “kažoku apmešanas” noslēpums, kāpēc komunisti tos apmeta līdzīgi gan Krievijā, gan Latvijā. Un nebūs jābrīnās, ka līdzīgos apstākļus būs gatavi to vēlreiz atkārtot. Tas, kurš ir nodevis savējos vienreiz, būs gatavs atkārtot nodevību. No šāda redzes punkta jāvērtē reformkomunistu nokļūšanu un palikšanu pie valsts varas Latvijā.

Pēc it kā brīvības atgūšanas ar pagājuši jau pārdesmit gadu, bet latvieši no sava vīdus nav spējuši izvīrēt kaut daudz maz viduvējus valstsvīrus? Nē, tikai tos pašus “bijušos” komunistus un viņu atvasinājumus. Pie valsts vadības nonākušie parāda tikai “mērķaķa prātu”, t.i., spējas Latvijas vajadzībām tikai kaut ko nokopēt no Rietumu valstīm. Viņi ir bez jebkādiem nacionāliem principiem, viņus neinteresē latviešu etnosa nākotne. Viņi dzīvo tikai šodienai un savam pašlabumam, tā arī vada valsti.

Tiešām kauns mūsu komunālo kaimiņu (okupantu-kolonistu) priekšā, par tām pelēcīgajām niecībām, kuras latvieši šodien ir spējuši atrast savas laicīgās dzīves – valsts vadībai! Ists tīzlūms Kārļa Ulmaņa, Jāņa Čakstes, Zigfrīda Meierovica un citu bijušo latviešu valstsvīru fonā!

PAR “VALSTS VARAS MAIŅU”

Latvijas Republikas Augstāko Padomi (LR AP) vēleja un tajā iekļuva Latvijas pamatiedzīvotāji kopā ar okupācijas varas pārstāvjiem. LTF it kā uzvarēja šajās LR AP vēlēšanās, bet par AP priekšsēdētāju atstāja bijušo LPSR AP priekšsēdētāju A.Gorbunovu (arī ideoloģisko sekretāru atstāja bijušo!). 04.05.90. AP pasludināja valsts varas pārņemšanu, bet 21.08.91. – LPSR pārtapa par jaunu valsti, t.i., pasludināja LPSR neatkarību.

Tikai galīgi naivie, kā Pilsoņu Kongresa (PK) un Tautas frontes (LTF) “dibinātājs” Valdis Šteins, varēja noticēt, ka “Gorbunova kadri” (okupācijas režīma produkts!), lai arī kā viņi publiski plātījās ar latviešu Brīvvalsts atjaunošanu, būs gatavi reāli to darīt – ka tik nebūtu vēl jāatbild par savu tautas nodevību.

Latviešu Brīvvalsti bija tiesīgi atjaunot tikai tās bijušie pilsoņi un viņu pēcnācēji, kurus pārstāvēja LR Pilsoņu kongress (PK). Bet 30.04.90. šis PK palaida savu vienīgo iespēju atjaunot Brīvvalsti garām neizmantojot.

Arī viena vara, tās subjekts, nevar “atjaunot” otras, tās subjekta, varu pār kādu objektu. Tā var vai nu atteikties no savas varas (atmest tās objektu), vai uzdāvināt to citam subjektam. Šis cits tad lems, ko ar šo dāvanu darīt: pie-

ņemt vai nepieņemt? Ja AP būtu gribējusi atjaunot bijušo latviešu Brīvvalsti, tad tai tūlīt pēc varas pārņemšanas (04.05.90.) vajadzēja nolikt savas varas pilnvaras un varu atdot LR Pilsoņu Kongresam. Tam savukārt kaut uz īsu brīdi bija jāatjauno spēkā LR Satversme, kā arī visi Brīvvalsts likumi un jāorganizē 5.Saeimas vēlēšanas pēc LR (latviešu Brīvvalsts) likumiem. Tad Latvijas Republikas atjaunošanā būtu ievērota likumīga pēctecība, un šī valsts tiesiski būtu 1918. gada 18. novembra LR turpinājums.

Bet LR AP tautfrontiešiem, kuriem bija pietiekošs vairākums šajā jaunajā (Gorbunova) AP un kuri varēja lietas grozīt pēc sava prāta, – arī kā viņiem gribējās pastūrēt, un viņi uzurpēja jaunās valsts varu. A.Gorbunovs to veikli izmantoja: LPSR tika pārsaukta par Latvijas Republiku, it kā atjaunotu 18.novembra valsti, kaut faktiski un tiesiski tā bija un palika tā pati vecā LPSR (tikai bez PSRS). Visi tās teritorijas pastāvīgie iemītnieki ieguva pavalstnieku statusu, un

viņiem pienācās jaunās valsts pases.

“Nepilsoņu pases”, kā arī “naturalizācija pilsoņos” bija tikai veikls manevrs latviešu muļķošanai. Tāpat kā Augstākās Padomes pārsaukšana par Saeimu, Satversmes teksta izmantošana jaunās valsts pamatlikumam (tāpat varēja paņemt jebkuras valsts konstitūcijas tekstu), kā arī citu latviešu Brīvvalsts atribūtu piesavināšanās. Valsts būtību tas nemainīja: tā ir latviešu un viņu paverdzinātāju – okupantu palieku – jaundibināta valsts, un šīs komunālās kopdzīves valsts dzimšanas datums ir 1990. gada 4. maijs. Tāda pati latviešu muļķošana ir 1996. gada “Saeimas deklarācija par Latvijas okupāciju”! Aicinājums pasaules valstīm un starptautiskām organizācijām palīdzēt Latvijai likvidēt okupācijas sekas ir tīrākais blefs. Vara, kas “sēž” šajā teritorijā un izmanto okupantus un kolonizatorus kā savu politisko bāzi, aicina citus nodarboties ar šīs teritorijas attīrīšanu no okupācijas sekām!?

Turpinājums 8. lpp.

TREŠĀ “ATMODA”

Turpinājums no 7. lpp.

Līdzīgā veidā var aicināt palīdzēt jebkurai pasaules teritorijai likvidēt okupācijas sekas.

Nekādu nelegālu, nekādu okupantu un kolonizatoru šajā jaunajā valstī tiesiski vairs nebija. Tāpēc arī jaunās varas pārstāvji pasaules forumos, ANO u.c., ne par kādām deokupācijām nerunā, jo neviens šo jauno valsti nav ne okupējis, ne kolonizējis. Un, ja šis valsts parlaments aicina citus palīdzēt Latvijas teritorijā likvidēt okupācijas sekas, tad vienīgais loģiskais izskaidrojums tādām paradoksam ir, ka šī jaunā valsts pati ir okupējusi Latviju!?

Taču viss te ir noticis likumīgi. Līdzīgi tika nostrādāts arī abās pārējās Baltijas valstīs. Tas liek domāt, ka viss tika īstenots “pēc iepriekš izstrādāta plāna”, kura autors varēja būt tikai “Demokrātiskais Centrs” vai kādi “Rietumu Gudrie”. Kaut gan arī “A.Gurbunova kadriem”, piemēram, juristiem Aivaram Endziņam un Jurim Bojāram, bija pietiekamas zināšanas valsts tiesību jomā, lai neatjaunotu latviešu Brīvvalsti.

NEATBILDĒTI JAUTĀJUMI

Paliek jautājums, kas principā būtu mainījies, ja tautfrontieši būtu strādājuši pareizi un tiešām atjaunojuši 18. novembra Latvijas Republiku? Šajā valstī gan tiesiski būtu

nelegāli: okupanti un kolonizatori. Vai Pasaules Lielvaras būtu palīdzējušas latviešiem atbrīvoties no šiem nelūgtajiem viesiem?

Visa pasaule, izņemot Krieviju, taču atzina šo jauno valsti par 1918. gada 18. novembra valsts turpinājumu! Domājams, Krievija tāpat nebūtu atzinusi arī īsteni atjaunoto 18. novembra LR valsti par 1940. gada 17. jūnijā okupētās LR tiesību mantinieci. Tomēr pasaules valstis atzina LR “atjaunošanu”, taču noklusēja par starptautisku noziegumu – vardarbību pret latviešu Brīvvalsti, izmainot tās demogrāfisko situāciju. Kāpēc? Varbūt tāpēc, lai ANO un citām starptautiskajām organizācijām nebūtu jāso da vainīgie un jālikvidē vardarbības sekas. Ērtāk ir uzgrūst vainu cietušajiem, it kā LR būtu slikti apsargājusi savas robežas, un tie nelegāli Latvijā salīduši tāpat kā meksikāņi ASV štatā.

Bijušais ASV valsts sekretārs Zbignevs Bežinskis latviešiem ciniski iesaka: “Rīkojieties ārkārtīgi piesardzīgi, jums ar laiku jārada brīvprātīgas asimilācijas process, lai pakāpeniski Latvijas krieviski runājošiem Latvijas pilsoņiem, kas vēlāk kļūtu par krieviski runājošiem latviešiem. Alternatīvu nav. Vai jūs domājat, ka NATO nodrošinās jums militāru aizsegu pret Krieviju un finansēs nelatviešu deportāciju?”

PAR BĒRNU TIRDZNIECĪBU

Ivars Prūsis

www.infoagentura.wordpress.com

Turpinājums no iepriekšējā numura

BĒRNI – PSIHOLOGU UN SOCIĀLO DARBINIEKU “BIZNESS”?

Liela nozīme, lai atņemtu ģimenei bērnu, ir psihologiem un psihietriem. Plaši tiek realizēta bērnu nosūtīšana uz psiholoģiskajām ekspertīzēm, kuras var veikt “uzticami” psihologi, sniedzot (safabricējot) pasūtītājam nepieciešamos atzinumus. Piemēram, no mazās Alinas teiktā izriet, ka ekspertīzes laikā tika uzrakstīts, ka viņas vecāki esot veikuši vardarbību pret viņu un pret viņas māsu, kaut gan viņa stāstīja pavisam pretējo. Kad meitene uzstājīgi nepiekrīta rakstītajam, viņai tika paskaidrots, ka tādā gadījumā cietīs vecāki. Un šādi safabricēti “pamatojumi” pēc tam tiek lietoti tiesās!

Būtībā adekvātu ekspertīžu veikšana, lai konstatētu vardarbību, Latvijas apstākļos ir faktiski nerealizējama, jo trūkst nepieciešamās kvalifikācijas psihologu. Lai pavisam precīzi noteiktu, vai pret bērnu ir veikta vardarbība, ir jāveic sarežģīti, konkrētam bērnam īpaši izveidoti testi. Katra cilvēka psiholoģiskā uzbūve ir ļoti sarežģīta, atšķirīga, un vispārīgie testi šajos gadījumos ir neprecīzi. Tieši tādēļ saskaņā ar psihologu ētiku vispārīgus testus drīkst lietot tikai pozitīvu rezultātu (prognožu, slēdzienu) gadījumā, bet nekādā gadījumā – negatīvu. Latvijā šis noteikums netiek ievērots, un arī psihologu sagatavotības līmenis ir tik zems, ka vairums no viņiem to nemaz nezina un nesaprot.

Runājot par bērnu tirdzniecību, ir jāpiemin arī tādi sociālie darbinieki un viņu “bizness”, kuri Rīgas un visticamāk arī diezgan daudzos citos sociālajos dienestos “barojas” no sociālajiem pabalstiem – viņi paprasa atdot atpakaļ daļu no piešķirtajos pabalstos izmaksātās naudas (piemēram, cilvēkam ir jāsaņem 10 Ls, no kuriem sociālā dienesta darbinieks “ietur” 5 Ls). Šī nodarbe, protams, tiek piesegta priekšniecības līmenī.

Diegan lieli pabalsti tiek piešķirti “īpaši uzticamām” nelabvēlīgajām ģimenēm, kuras atdod norunāto daļu un veic arī sociālo dienestu darbiniekiem nepieciešamās darbības. Piemēram, kādā konkrētā gadījumā ir iesaistīta šāda ģimene, kuras puika iekautīja kādu meitenīti, kas todien tika izņemta no savas ģimenes, bet zilumi, par kuriem meitenes vecāki ilgu laiku neko nezina, tika “pierakstīti” viņiem, lai ierosinātu krimināllie-

tu. Aptuveni šādā veidā sociālie dienesti var apkalpot arī bērnu tirgotājus.

VAI “GLĀBĒJ-SILĪTES” PATIEŠĀM GLĀBJ?

Īpašs bērnu tirdzniecības gadījums ir vēl nedzimušie bērni. Ja ir attiecīgs pircējs, sievietei, kura vēlas veikt abortu, par samaksu tiek piedāvāts (ar ginekologa starpniecību vai izmantojot viņa sniegto informāciju) to nedarīt, bet iznēsāt un dzemdēt bērnu, nestājoties uzskaitē, lai bērnu uzreiz pēc dzemdībām atdotu pasūtītājam (tie parasti ir pāri, kuriem pašiem nevar būt savi bērni). Šādā gadījumā topoša

“Bērnu tiesību aizsardzības institūcijām ir jādara viss, lai palīdzētu bērniem palikt viņu pašu ģimenēs, jo bērnam vislabākā ir paša ģimene, ja pat tur ne viss ir pilnīgā kārtībā.”

māte tiek nevis iedrošināta netaisīt abortu, lai audzinātu savu bērnu, bet gan aizvesta uz Nīderlandi (visbiežāk), kur dzemdē bērnu, kas oficiāli tiek atdots citiem vecākiem. Nīderlandē ap 80 procentiem dzemdību notiek mājās (t.s. mājdzemdībās).

Vēl ir jāpiemin t.s. “glābēj-silītes”, kurās mātes var ievietot bērnus, ja vēlas no viņiem atteikties. “Glābēj-silīšu” formālais mērķis ir glābt tos bērnus, kurus mātes pametot pašobelēs, bet patiesais to izveidošanas un plašās reklāmas iemesls, iespējams, ir vēlme iegūt zīdaiņus turpmākai pārdošanai.

Jaunajām mātēm mēdz uzņemt tā saucamā pēcdzemdību depresija, kas var izpausties arī kā nevēlēšanās saglabāt bērnu un vēlme no viņa atteikties. Ārstu un tuvinieku pienākums ir to konstatēt un palīdzēt šādai sievietei, viņu ārstējot. “Glābēj-silīšu” ideologi noklusē faktu, ka sievietes, kuras pēc dzemdībām nogalina savus bērnus, patiesībā ir slimas, tāpēc ir jāvelta visas pūles, lai viņas pēc iespējas ātrāk tiktu identificētas un ārstētas, nevis “jāpalīdz” viņām atteikties no bērniem. Ir bijuši arī gadījumi, kad ar jaunajām mātēm tiek “strādāts” jau dzemdību nodaļā, lai viņas atsakās no bērniem uzreiz, bez “glābēj-silīšu” starpniecības. Nebūtu nekāds brīnums, ja šī amorālā prakse būtu plaši izplatīta vēl joprojām.

Gadās arī, ka pēcdzemdību depresija ar laiku pāriet bez ārstēšanas, un māte vēlas audzināt savu

bērnu, mīl un rūpējas par viņu. Taču, ja bērniņš ir jau atdots “glābēj-silīte”, tad, protams, viņas nožēlo izdarīto, bet ir par vēlu.

KĀ VAJADZĒTU BŪT?

Pašvaldībai un valsts institūcijām, konstatējot problēmas ģimenē, vajadzētu darīt visu iespējamo, lai palīdzētu ģimenei tikt

ir jāizlemj specializētām tiesām, kuru tiesnešiem ir ne vien tāda pati izglītība un pienākumi kā jebkurai tiesnesim, bet vēl arī speciāla psiholoģiski-pedagoģiska sagatavotība darbam ar bērniem. Bet kā ir Latvijā? Lai gan bāriņtiesu nosaukumā ir vārds “tiesa”, būtībā tās nav tiesas, bet gan parastas iestādes.

Konvencijas par bērna tiesībām 21. pantā ir strikti noteikts, ka “*adopcija citā valstī var tikt uzskatīta par alternatīvu bērna aprūpes*

ar tām galā, konsultējot, informējot, palīdzot organizatoriski un arī materiāli. Bērnu tiesību aizsardzības institūcijām ir jādara viss, lai palīdzētu bērniem palikt viņu pašu ģimenēs, jo bērnam vislabākā ir paša ģimene, ja pat tur ne viss ir pilnīgā kārtībā.

ANO Konvencijas par bērnu tiesībām 3. pantā ir noteikts: “*Visās darbībās attiecībā uz bērniem neatkarīgi no tā, vai tās veic valsts iestādes vai privātiesādes, kas nodarbojas ar sociālās nodrošināšanas jautājumiem, tiesas, administratīvi vai likumdošanas orgāni, uzmanība pirmām kārtām tiek veltīta tam, lai vislabāk nodrošinātu bērna intereses.*”

Konvencijas 9. pantā ir teikts: “*Dalībvalstis gādā par to, lai bērns netiktu šķirts no saviem vecākiem pretēji viņa gribai, izņemot gadījumus, kad kompetenti orgāni saskaņā ar tiesas lēmumu un atbilstoši piemērojamajam likumam un procedūram atzīst, ka šāda šķiršana nepieciešama, lai vislabāk ievērotu bērna intereses.* Šāds atzinums var būt nepieciešams tai vai citā konkrētā gadījumā, piemēram, ja vecāki nežēlīgi izturas pret bērnu vai nerūpējas par viņu vai ja vecāki nedzīvo kopā ar bērnu un jāizlemj jautājumus par bērna dzīvesvietu.”

Latvijā nekad nav ticis pildīts Konvencijas pants par tiesām, kurām, protams, vajadzētu pieņemt arī lēmumus par bērna izņemšanu no ģimenes tajos retajos gadījumos, kad tas tik tiešām ir nepieciešams. Saskaņā ar starptautisko praksi, bērnu jautājumus

paņēmienu, ja bērnu nevar nodot audzināšanā vai uzņemt ģimenē, kas varētu nodrošināt viņa audzināšanu vai adopciju, un ja nodrošināt **jebkādu** piemērotu aprūpi bērna izcelsmes valstī nav iespējams”.

Tātad bērnus drīkst izņemt no ģimenēm tikai ekstremālos gadījumos. Un tad, ja bērns tomēr ir palicis bez ģimenes, ir jāizdara viss iespējamais, lai atrastu viņam kādu audžuģimeni vai nodrošinātu aprūpi pašu valstī. Bet tikai tad, ja tas nav iespējams, bērnu drīkst atdot adoptēšanai ārzemēs, rūpīgi noskaidrojot, vai bērnam jaunajā ģimenē būs atbilstoši apstākļi, un regulāri kontrolējot. Latvijā, protams, nekas tāds netiek darīts. Bērnu tirgotāji tikai formāli pilda “likuma burtu” (un pat to bieži vien nedara) un pārdod Latvijas bērņus ārzemēs...

Vēl ir jāatzīmē, ka Konvencijas par bērna tiesībām 21. pantā minētais nosacījums (“ja nodrošināt **jebkādu** piemērotu aprūpi bērna izcelsmes valstī nav iespējams”) faktiski nozīmē, ka Latvija vispār nevienam bērnu nedrīkst atdot adoptēt ārzemēs, jo par spīti tragiskajai Latvijas situācijai mēs vēl esam pietiekami tālu līdz tam, lai nespētu nodrošināt “jebkādu piemērotu aprūpi” bērnam, kurš ir zaudējis savu ģimeni. Šis papildus nosacījums Konvencijā tika ielikts, domājot par mazattīstītām Āfrikas valstīm, kurās tiešām nevar nodrošināt pilnīgi nekādu aprūpi.

Turpmāk vēl...

LNF bankas konts ziedojumiem laikrakstam “DDD”

Latvijas Nacionālā fronte

(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu **DDD** obligāta.

Laikraksts **DDD** Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2013

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktors vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019**

tāl./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**

E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**

Iespiests: **SIA “Latgales druka”,**
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2